

<p>ΤΗι ΜΕΓΑΛΗι ΤΡΙΤΗι ΠΡΩΪ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΩΡΩΝ (Συλλειτουργικόν. Σελίς 139-172). Αί Ώραι λιταί. Απολυτίκιον: «Ίδού ό Νυμφίος...». (Σελίς 18-19). Κοντάκιον: «Τήν ώραν, Ψυχή». (Σελίς 70). ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ Τροπάριον τῆς Προφητείας. Τοῖς ἀμέτρως πταιούσι, πλουσίως συγχώρησον, Σωτήρ, ἀξίωσον ἡμᾶς, ἀκατακρίτως προσκυνῆσαί σου τήν ἀγίαν Ἀνάστασιν, πρεσβείαις τῆς ἀχράντου σου Μητρός, μόνε πολυέλεε. Δόξα... Καί νῦν... (Τò αὐτό). Προκείμενον. Ἵτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος, καί πολλή παρ' αὐτῷ λύτρωσις. Στίχ. Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι Κύριε. Προφητεία Ἰεζεκιήλ. (Α'. 21-28). Ἐν τῷ πορεύεσθαι τὰ ζῶα, ἐπορεύοντο καί οἱ τροχοί, καί ἐν τῷ ἐστάναι αὐτά, εἰστήκεισαν, καί ἐν τῷ ἐξαίρειν αὐτά ἀπό τῆς γῆς, ἐξήροντο σὺν αὐτοῖς καί οἱ τροχοί, διότι πνεῦμα ζωῆς ἦν ἐν τοῖς τροχοῖς. Καί ὁμοίωμα ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν τῶν ζώων, ὡσεὶ στερέωμα, ὡς ὄρασις κρυστάλλου, ἐκτεταμένον ἐπὶ τῶν πτερυγῶν</p>		<p>ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΪ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΩΡΩΝ (Συλλειτουργικό. Σελίδα 139-172). Οἱ Ώρες λιτές. Ἀπολυτίκιο: «Ίδού ό Νυμφίος...». (Σελίδα 18-19). Κοντάκιο: «Τήν ώραν, Ψυχή». (Σελίς 70). ΣΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗ Τροπάριο τῆς Προφητείας. Σ' ἐμᾶς πού φταῖμε (ἀμαρτάνουμε) πολύ δῶσε πλού- σια συγχώρηση, Σωτήρα, ἀξιώσέ μας νά προσκυνήσουμε ἀκατάκριτα τήν ἀγία σου Ἀνάσταση, μέ τίς πρεσβείες τῆς πάναγνης Μητέρας σου μόνε πολυέλεε. Δόξα... Καί νῦν... (Τό ἴδιο). Προκείμενον. Ἐπειδή τό ἔλεος ὑπάρχει κοντά στόν Κύριο καί ἡ λύ- τρωση προσφέρεται ἄφθονα ἀπ' αὐτόν. Στίχος. Ἀπό τά βάθη τῆς ψυχῆς μου ἔκραξα σ' ἐσένα, Κύριε. Προφητεία τοῦ Ἰεζεκιήλ. (Α', 21-28). Ἵταν προχωροῦσαν τά πλάσσματα, προχωροῦσαν καί οἱ τροχοί, καί ὅταν σταματοῦσαν αὐτά, σταματοῦσαν κι αὐτοί, καί ὅταν ὑψώνονταν αὐτά ἀπό τή γῆ, ὑψώνονταν μαζί τους καί οἱ τροχοί, διότι ὑπῆρχε μέσα στούς τροχοῦς πνεῦμα ζωῆς πού τούς κινοῦσε. Καί ἐπάνω ἀπό τό κεφάλι αὐτῶν τῶν πλασμάτων ὑπῆρχε κάτι ὡς οὐράνιος θόλος ὡς κρυστάλλο, ἀπλωμένο ἐπάνω ἀπό τίς</p>
--	--	--

αὐτῶν ἐπάνωθεν, καὶ ὑποκάτω τοῦ στερεώματος, αἱ πτέρυγες αὐτῶν ἐκτεταμέναι, πτερουσόμεναι ἑτέρα τῇ ἑτέρῳ, ἐκάστῳ δύο συνεζευγμέναι, καὶ ἐπικαλύπτουσαι τὰ σώματα αὐτῶν. Καὶ ἤκουον τὴν φωνὴν τῶν πτερύγων αὐτῶν, ἐν τῷ πτερύσσεσθαι αὐτά, ὡς φωνὴν ὕδατος πολλοῦ, καὶ ὡς φωνὴν Θεοῦ Σαδαϊῖ ἱκανοῦ, ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτά· φωνὴ τοῦ λόγου, ὡς φωνὴ παρεμβολῆς, καὶ ἐν τῷ ἐστάναι αὐτά, κατέπαυον αἱ πτέρυγες αὐτῶν. Καὶ ἰδοὺ φωνὴ ὑπεράνωθεν τοῦ στερεώματος, τοῦ ὄντος ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν· ἐν τῷ ἐστάναι αὐτά, ἀνιέντο αἱ πτέρυγες αὐτῶν, καὶ ὑπεράνω τοῦ στερεώματος τοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν ὡς ὄρασις λίθου Σαπφείρου, ὁμοίωμα θρόνου ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁμοιώματος τοῦ θρόνου, ὁμοίωμα ὡς εἶδος ἀνθρώπου ἄνωθεν. Καὶ εἶδον ὡς ὄψιν ἡλεκτροῦ, ὡς ὄρασιν πυρός ἔσωθεν αὐτοῦ κύκλω, ἀπὸ ὀράσεως ὀσφύος καὶ ἐπάνω, καὶ ἀπὸ ὀράσεως ὀσφύος ἕως κάτω, εἶδον ὄρασιν πυρός, καὶ τὸ φέγγος αὐτοῦ κύκλω· ὡς ὄρασις τόξου, ὅταν ᾗ ἐν τῇ νεφέλῃ, ἐν ἡμέρᾳ ὑετοῦ, οὕτως ἡ στάσις τοῦ φέγγους κύκλωθεν. Αὕτη ἡ ὄρασις ὁμοιώματος δόξης Κυρίου.

Προκείμενον.

Ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον, ἀπὸ τοῦ νῦν, καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

Στίχ. Κύριε, οὐχ ὑψώθη ἡ καρδιά μου.

φτερουῦγες τους, καὶ κάτω ἀπὸ τὸ οὐράνιο ὁμίωμα οἱ δύο φτερουῦγες τους ἀπλωμένες φτεροκοποῦσαν ἀγγίζοντας ἢ μιὰ τὴν ἄλλη. Καὶ οἱ ἄλλες δύο τοῦ καθενός ἀναδιπλωμένες ἐκάλυπταν τὰ σώματά τους. Καὶ καθὼς φτερουῖζαν, ἄκουα τὴ βοή τῶν φτερῶν τους ὡς βοή καταρακτῶν πού τὰ νερά τους πέφτουν μέ πάταγο (σάν φωνὴ τοῦ Παντοδύναμου Θεοῦ), σάν δυνατοὶ θόρυβοι στρατοπέδου. Ἀλλὰ καὶ τότε ἀκουόταν ἤχος πού προερχόταν ἀπὸ τὸν θόλο ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους. Καὶ ὅταν σταματοῦσαν, δίπλωναν τὰ φτερά τους. Ξαφνικὰ ἀκουσθῆκε φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐράνιο θόλο πού ἦταν ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους. Καὶ ἐκεῖ ἐπάνω ὑπῆρχε κάτι λαμπερό ὅπως τὸ ζαφείρι (πολίτιμος λίθος) καὶ ἐπάνω ἀπ' αὐτό κάτι ὅμοιο μέ θρόνο, καὶ ἐπάνω στό θρόνο εἶδα νά κάθεται κάποιος πού ἔμοιαζε μέ ἄνθρωπο. Ἡ ἀνθρώπινη αὐτὴ μορφή ἀπὸ τὴ μέση καὶ πάνω φαινόταν ὡς ἡλεκτρο (κεχριμπάρι), καὶ ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω φαινόταν ὡς φωτιά πού ἀκτινοβολοῦσε γύρω. Ὅπως φαίνεται τὸ οὐράνιο τόξο στό σύννεφο μετά τὴ βροχὴ, ἔτσι φαινόταν τὸ φῶς πού ἀκτινιβιλοῦσε ὀλόγυρα. Αὕτη ἦταν ἡ ἐμφάνιση τῆς δόξας τοῦ Κυρίου.

Προκείμενον.

Ἄς ἐλπίζει ὁ Ἰσραὴλ στόν Κύριο ἀπὸ τώρα καὶ ὡς τὴν αἰωνιότητα.

Στίχ. Κύριε, δὲν ὑψώθηκε ἡ καρδιά μου ἀπὸ ὑπερηφάνεια ἀπέναντι τῶν ἄλλων.

<p>Ὁλοκληροῦται ἡ ΣΤ'. Ὁρα. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 158-160). Θ'. Ὁρα. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 160-166-172).</p> <p>ΤΗι ΑΓΙΑι ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗι ΤΡΙΤΗι ΠΡΩΙ. ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Σελίς 42-46 Πρός Κύριον... (Συλλειτουργικόν. Σελίς 326-335). Κύριε ἐκέκραξα. (Σελίς 46-49). Τροπάρια. Τῶν Αἰνῶν. Μεγ. Τρίτης. (Σελίς 46-49). Ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν Ἁγίων... Ὁ τῆ ψυχῆς ῥαθυμία νυστάξας... Τοῦ κρύψαντος τὸ τάλαντον... Τῶν Ἀποστίχων. Τρίτης. (Σελίδα 73-75). Δεῦτε πιστοὶ ἐπεργασώμεθα... Ὅταν ἔλθῃς ἐν δόξῃ... Ὁ Νυμφίος ὁ κάλλει ὠραῖος... Δόξα... Καὶ νῦν... Ἴδού σοι τὸ τάλαντον... Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν... (Σελίς 50). Προκείμενον. Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματος σου.</p> <p>Στίχ. Μνήσθητι Κύριε, τοῦ Δαυῖδ, καὶ πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ.</p>		<p>Ὁλοκληρῶνεται ἡ ΣΤ'. Ὁρα. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 158-160). Θ'. Ὁρα. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 160-166-172).</p> <p>ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΙ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Σελίδα 42-46 Πρός Κύριον... (Συλλειτουργικόν. Σελίς 326-335). Κύριε ἐκέκραξα. (Σελίς 46-49). Τροπάρια. Τῶν Αἰνῶν. Μ. Τρίτης. (Σελίδα 46-49). Ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν Ἁγίων σου... Ὁ τῆ ψυχῆς ῥαθυμία νυστάξας... Τοῦ κρύψαντος τὸ τάλαντον... Τῶν Ἀποστίχων. (Σελίδα 73-75). Δεῦτε πιστοὶ ἐπεργασώμεθα... Ὅταν ἔλθῃς ἐν δόξῃ... Ὁ Νυμφίος ὁ κάλλει ὠραῖος... Δόξα... Καὶ νῦν... Ἴδού σοι τὸ τάλαντον... Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν... (Σελίς 50). Προκείμενο . Σήκω, Κύριε, καὶ ἀναπαύσου σέ ἓνα μόνιμο τόπο ἐσὺ καὶ ἡ ἁγία κιβωτὸς σου, πού περιφερόταν ἀπὸ τόπο σέ τόπο. Στίχ. Μὴ λησμονεῖς, Κύριε, τὸν Δαυῖδ καὶ ὅλη τὴν πραότητά του.</p>
---	--	---

Αναγνώσματα.

Ἐξοδος(Β'. 5-10).

Κατέβη ἡ θυγάτηρ Φαραώ λούσασθαι ἐπὶ τὸν ποταμόν, καὶ αἱ ἄβραι αὐτῆς παρεπορεύοντο παρὰ τὸν ποταμόν. Καὶ ἰδοῦσα τὴν θίβην ἐν τῷ ἔλει, ἀποστείλασα τὴν ἄβραν, ἀνείλετο αὐτήν. Ἀνοίξασα δέ, ὄρᾱ παιδίον κλαῖον ἐν τῇ θίβῃ· καὶ ἐφείσατο αὐτοῦ ἡ θυγάτηρ Φαραώ, καὶ ἔφη· ἀπὸ τῶν παιδίων τῶν Ἑβραίων τοῦτο. Καὶ εἶπεν ἡ ἀδελφή αὐτοῦ τῇ θυγατρὶ Φαραώ· θέλεις καλέσω σοι γυναῖκα τροφεύουσαν ἐκ τῶν Ἑβραίων, καὶ θηλάσει σοι τὸ παιδίον; Καὶ εἶπεν αὐτῇ ἡ θυγάτηρ Φαραώ· πορεύου. Ἐλθοῦσα δὲ ἡ νεᾶνις, ἐκάλεσε τὴν μητέρα τοῦ παιδίου. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτήν ἡ θυγάτηρ Φαραώ· διατήρησόν μοι τὸ παιδίον τοῦτο, καὶ θήλασόν μοι αὐτό, ἐγὼ δὲ δώσω σοι τὸν μισθόν. Ἔλαβε δὲ ἡ γυνὴ τὸ παιδίον, καὶ ἐθήλαζεν αὐτό. Ἀνδρυνθέντος δὲ τοῦ παιδίου, εἰσήγαγεν αὐτὸ πρὸς τὴν θυγατέρα Φαραώ. Καὶ ἐγενήθη αὐτῇ εἰς υἱόν, ἐπωνόμασε δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Μωυσῆν, λέγουσα· ἐκ τοῦ ὕδατος αὐτὸν ἀνειλόμην.

Προκείμενον.

Ἴδου δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἐπὶ τὸ αὐτό;

Στίχ. Ὡς μύρον ἐπὶ κεφαλῆς, τὸ καταβαῖνον ἐπὶ πώγωνα.

Ἰώβ. (Α'. 13-22).

Αναγνώσματα.

Ἐξοδος. (Β'. 5-10).

Κατέβηκε ἡ θυγατέρα τοῦ Φαραώ, νά λουσθεῖ στὸν ποταμό καὶ προπορεύονταν οἱ ὑπηρέτριες τῆς στήν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Καὶ μόλις εἶδε τὸ καλάθι στό ἔλος, ἔστειλε μία ὑπηρέτριά της καὶ τὸ πήρε. Καὶ μόλις τὸ ἀνοίξε, βλέπει ἓνα παιδί νά κλαίει μέσα στό καλάθι· καὶ τὸ λυπήθηκε ἡ κόρη τοῦ Φαραώ καὶ εἶπε· αὐτό εἶναι ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῶν Ἑβραίων. Καὶ εἶπε ἡ κρυμμένη ἀδελφή του στή θυγατέρα τοῦ Φαραώ· θέλεις νά καλέσω μία γυναῖκα ἀπὸ τίς Ἑβραῖες ὡς παραμάννα, γιὰ νά θηλάσει τὸ παιδί γιὰ χάρη σου; Καὶ τῆς εἶπε ἡ κόρη τοῦ Φαραώ· πήγαινε. Καὶ ἦλθε ἡ νέα, καὶ κάλεσε τὴν μητέρα τοῦ παιδιοῦ. Καὶ τῆς εἶπε ἡθυγατέρα τοῦ Φαραώ· ἀνάλαβε τὴ συντήρηση (τὴ φροντίδα) αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ καὶ θήλασέ το γιὰ μένα, καὶ ἐγὼ θά σοῦ δώσω τὴν ἀμοιβή σου. Πῆρε λοιπὸν ἡ γυναῖκα τὸ παιδί καὶ τὸ θήλαζε. Καὶ ὅταν τὸ παιδί ἔγινε ἄνδρας, τὸ ἔφερε καὶ τὸ παρέδωσε στή θυγατέρα τοῦ Φαραώ. Καὶ ἐκείνη τὸ ἔκανε παιδί της, καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομα Μωυσῆς (Σωσμένος ἀπὸ τὸ νερό) λέγοντας· ἀπὸ τὸ νερό τὸ πήρα (τὸ ἔσωσα).

Προκείμενο.

Νά λοιπὸν, τί εἶναι πιο καλό ἢ τί εἶναι πιο εὐχάριστο, ἀπὸ τὸ νά κατοικοῦν ἀδελφοί στό ἴδιο μέρος;

Στίχ. Εἶναι ὡς μύρο ἐπάνω στό κεφάλι, τὸ ὅποιο καταβαίνει μέχρι τὴ γενειάδα.

Ἰώβ. (Α'. 13-22).

Ἐγένετο ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη, οἱ υἱοὶ Ἰώβ, καὶ αἱ θυγατέρες αὐτοῦ, ἤσθιον καὶ ἔπινον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν τοῦ πρεσβυτέρου. Καὶ ἰδοὺ ἄγγελος ἦλθε πρὸς Ἰώβ, καὶ εἶπεν αὐτῷ. Τὰ ζεύγη τῶν βοῶν ἠροτρία, καὶ αἱ θήλειαι ὄνοι ἐβόσκοντο ἐχόμενοι αὐτῶν, καὶ ἐλθόντες οἱ αἰχμαλωτεύοντες, ἠχμαλώτευσαν αὐτάς, καὶ τοὺς παῖδας ἀπέκτειναν ἐν στόματι μαχαίρας, σωθεὶς δὲ ἐγὼ μόνος, ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι. Ἐτι τούτου λαλοῦντος, ἦλθεν ἕτερος ἄγγελος πρὸς Ἰώβ, καὶ εἶπε. Πῦρ ἔπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ κατέκαυσε τὰ πρόβατα, καὶ τοὺς ποιμένας κατέκαυσεν ὁμοίως, καὶ σωθεὶς ἐγὼ μόνος, ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι. Ἐτι τούτου λαλοῦντος, ἦλθεν ἕτερος ἄγγελος πρὸς Ἰώβ, καὶ λέγει αὐτῷ. Οἱ ἰππεῖς ἐποίησαν ἡμῖν ἀρχὰς τρεῖς, καὶ ἐκύκλωσαν τὰς καμήλους, καὶ ἠχμαλώτευσαν αὐτάς, καὶ τοὺς παῖδας ἀπέκτειναν ἐν μαχαίραις, ἐσώθην δὲ ἐγὼ μόνος, καὶ ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι. Ἐτι τούτου λαλοῦντος, ἄλλος ἄγγελος ἔρχεται πρὸς Ἰώβ, λέγων. Τῶν υἰῶν σου καὶ τῶν θυγατέρων σου ἐσθιόντων καὶ πινόντων παρὰ τῷ υἱῷ σου, τῷ ἀδελφῷ αὐτῶν τῷ πρεσβυτέρῳ, ἐξαίφνης πνεῦμα μέγα ἦλθεν ἀπὸ τῆς ἐρήμου, καὶ ἤψατο τῶν τεσσάρων γωνιῶν τῆς οἰκίας, καὶ ἔπεσεν ἡ οἰκία ἐπὶ τὰ παιδιά σου, καὶ ἐτελεύτησαν, καὶ ἐσώθην ἐγὼ μόνος, καὶ ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί

Μιά μέρα ὅπως αὕτη οἱ γιοὶ καὶ οἱ κόρες τοῦ Ἰώβ ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν στό σπίτι τοῦ μεγαλύτερου ἀδελφοῦ τους. Τότε ἓνας ἀγγελιοφόρος ἦλθε στὸν Ἰώβ καὶ τοῦ εἶπε. Τὰ ζευγάρια τῶν βοδιῶν ὄργωναν καὶ τὰ θηλυκά γαϊδούρια ἔβοσκαν κοντὰ τους καὶ ξαφνικά ἐμφανίσθηκαν ληστές καὶ τὰ ἄρπαξαν, καὶ σκότωσαν τοὺς δούλους σου μέ μαχαίρια, καὶ σώθηκα μόνον ἐγὼ καὶ ἦλθα νά σοῦ τό ἀναγγεῖλω. Ἐνῶ ἀκόμη μιλοῦσε αὐτός, ἦλθε ἄλλος ἀγγελιοφόρος καὶ εἶπε στὸν Ἰώβ. Ἐπεσε φωτιά ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἐπάνω στή γῆ, καὶ ἔκαψε τὰ πρόβατα καὶ ἔκαψε ἐπίσης καὶ τοὺς βοσκούς, καὶ σώθηκα ἐγὼ μόνος καὶ ἦλθα νά σοῦ τό ἀναγγεῖλω. Ἐνῶ ἀκόμη μιλοῦσε αὐτός, ἦλθε ἄλλος ἀγγελιοφόρος στὸν Ἰώβ καὶ τοῦ λέγει. Ἐφιπποὶ (καβαλάρηδες) ληστές χωρίσθηκαν ἐναντίον μας σὲ τρία τμήματα, καὶ περικύκλωσαν τίς καμήλες καὶ τίς αἰχμαλώτισαν, καὶ σκότωσαν τοὺς δούλους μέ μαχαίρια, καὶ σώθηκα ἐγὼ μόνος, καὶ ἦλθα νά σοῦ τό ἀναγγεῖλω. Ἐνῶ ἀκόμη μιλοῦσε αὐτός, ἄλλος ἀγγελιοφόρος ἦλθε στὸν Ἰώβ λέγοντας. Ἐνῶ οἱ γιοὶ σου καὶ οἱ θυγατέρες σου ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν στό σπίτι τοῦ γιοῦ σου, τοῦ μεγαλύτερου ἀδελφοῦ τους, ξαφνικά μέγανος καὶ ὀρμητικὸς ἄνεμος ἦλθε ἀπὸ τὴν ἐρημο καὶ χτύπησε τίς τέσσερις γωνίες τοῦ σπιτιοῦ, καὶ ἔπεσε τό σπίτι ἐπάνω στά παιδιά σου καὶ ἐκεῖνα θάφτηκαν κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια, καὶ σώθηκα ἐγὼ μόνος, καὶ ἦλθα νά σοῦ τό ἀναγγεῖλω. Τότε, ὅταν ἄκουσε αὐτὰ ὁ Ἰώβ, σηκώθηκε καὶ ἔσχισε τὰ ἐνδύματά του, κούρεψε τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς του, καὶ ἀφοῦ ἔπεσε κάτω, προσκύνησε τὸν Κύριο καὶ εἶπε. Ἐγὼ γυμνὸς βγήκα ἐπὶ τὴν κοιλία τῆς μητέρας μου,

σοι. Οὕτως ἀκούσας Ἰώβ, ἀναστὰς διέρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ ἐκείρατο τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ πεσὼν χαμαὶ προσεκύνησε τῷ Κυρίῳ, καὶ εἶπεν. Αὐτὸς γυμνὸς ἐξῆλθον ἐκ κοιλίας μητρὸς μου, γυμνὸς καὶ ἀπελεύσομαι ἐκεῖ, ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφείλετο, ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω καὶ ἐγένετο, εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἐν τούτοις πᾶσι τοῖς συμβεβηκόσιν αὐτῷ, οὐδὲν ἤμαρτεν Ἰώβ ἔναντι Κυρίου, οὐδὲ ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔδωκεν ἀφροσύνην τῷ Θεῷ.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ματθαῖον. (ΚΔ'. 36- ΚΣΤ'. 2).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Περὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ τῆς ὥρας οὐδεὶς οἶδεν, οὐδὲ οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, εἰ μὴ ὁ πατήρ μου μόνος. Ὡσπερ δὲ αἱ ἡμέραι τοῦ Νῶε, οὕτως ἔσται καὶ ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ὡσπερ γὰρ ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ τρώγοντες καὶ πίνοντες, γαμοῦντες καὶ ἐγκαμίζοντες, ἄχρι ἧς ἡμέρας εἰσῆλθε Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν, καὶ οὐκ ἔγνωσαν ἕως ἧλθεν ὁ κατακλυσμός καὶ ἦρεν ἅπαντας, οὕτως ἔσται καὶ ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Τότε δύο ἔσονται ἐν τῷ ἀγρῷ, ὁ εἷς παραλαμβάνεται καὶ ὁ εἷς ἀφίεται· δύο ἀλήθουσιν ἐν τῷ μυλῶνι, μία παραλαμβάνεται καὶ μία ἀφίεται. Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἴδατε

γυμνὸς καὶ θά φύγω ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸ στὸν τάφο. Ὁ Κύριος ἔδωσε τὰ δῶρα του, ὁ Κύριος τὰ πῆρε πίσω. Ὅπως φάνηκε καλὸ στὸν Κύριο, ἔτσι καὶ ἔγινε, ἅς εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου δοξασμένο στοὺς αἰῶνες. Σέ ὅλες αὐτές τίς συμφορές πού τοῦ συνέβησαν, δέν ἀμάρτησε ὁ Ἰώβ σέ τίποτε ἀπέναντι τοῦ Κυρίου οὔτε μέ τὰ χεῖλη του, καὶ δέν ἔπεσε σέ καμμιά ἀπερισκεψία ἐναντίον τοῦ Θεοῦ.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ματθαῖον. (ΚΔ'. 36- ΚΣΤ'. 2).

Εἶπε ὁ Κύριος στοὺς Μαθητές του. Γιά τὴν ἡμέρα ἐκείνη καὶ τὴν ὥρα (τῆς δευτέρας παρουσίας) κανεὶς δέν γνωρίζει, οὔτε οἱ Ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, παρά μόνον ὁ Πατέρας μου. Καὶ ὅπως συνέβη κατὰ τίς ἡμέρες τοῦ Νῶε, ἔτσι θά συμβεῖ καὶ στὴν παρουσία τοῦ Μεσσία. Διότι ὅπως ἦταν κατὰ τίς ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὸν κατακλυσμό, οἱ ἀνθρώποι ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν, παντρεύονταν καὶ πάντρευαν (τὰ παιδιά τους), μέχρι τὴν ἡμέρα πού μπῆκε ὁ Νῶε στὴν κιβωτό, καὶ δέν ἀντιλήφθηκαν τίποτε, ἕως ὅτου ἦλθε ὁ κατακλυσμός καὶ τοὺς πῆρε ὅλους, ἔτσι θά γίνει καὶ στὴ δευτέρα παρουσία τοῦ Μεσσία. Τότε (θά συμβεῖ τό ἐξῆς)· δύο θά εἶναι στό χωράφι, ὁ ἕνας θά παραλαμβάνεται καὶ ὁ ἄλλος θά ἀφήνεται· δύο γυναῖκες θά ἀλέθουν στὸν μύλο, ἡ μία θά παραλαμβάνεται καὶ ἡ ἄλλη θά ἀφήνεται. Μένετε λοιπὸν ἀγρυπνοὶ διότι δέν ξέ-

ποιά ώρα ὁ Κύριος ὑμῶν ἔρχεται. Ἐκεῖνο δὲ γινώσκετε ὅτι εἰ ἦδει ὁ οἰκοδεσπότης ποία φυλακῆ ὁ κλέπτης ἔρχεται, ἐγρηγόρησεν ἂν καὶ οὐκ ἂν εἶασε διορυγῆναι τὴν οἰκίαν αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ ὑμεῖς γίνεσθε ἕτοιμοι, ὅτι ἡ ώρα οὐ δοκεῖτε ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται. Τίς ἄρα ἐστὶν ὁ πιστὸς δούλος καὶ φρόνιμος, ὃν κατέστησεν ὁ κύριος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ τοῦ δίδοναι αὐτοῖς τὴν τροφήν ἐν καιρῷ; μακάριος ὁ δούλος ἐκεῖνος ὃν ἐλθὼν ὁ κύριος αὐτοῦ εὐρήσει ποιῶντα οὕτως. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐτόν. Ἐὰν δὲ εἶπη ὁ κακὸς δούλος ἐκεῖνος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, χρονίζει ὁ κύριός μου ἐλθεῖν, καὶ ἄρξεται τύπτειν τοὺς συνδούλους αὐτοῦ, ἐσθίη δὲ καὶ πίνη μετὰ τῶν μεθύντων, ἤξει ὁ κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου ἐν ἡμέρᾳ ἣ οὐ προσδοκᾷ καὶ ἐν ώρα ἣ οὐ γινώσκει, καὶ διχοτομήσει αὐτόν, καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ μετὰ τῶν ὑποκριτῶν θήσει· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. Τότε ὁμοιωθήσεται ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέκα παρθένοις, αἵτινες λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας ἑαυτῶν ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν τοῦ νυμφίου. Πέντε δὲ ἦσαν ἐξ αὐτῶν φρόνιμοι καὶ αἱ πέντε μωραὶ. Αἵτινες μωραὶ λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας ἑαυτῶν οὐκ ἔλαβον μεθ' ἑαυτῶν ἔλαιον· αἱ δὲ φρόνιμοι ἔλαβον ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις αὐτῶν μετὰ τῶν

ρετε ποία ώρα θά ἔλθει ὁ Κύριός σας. Καὶ νὰ γνωρίζετε ἐκεῖνο, ὅτι ἂν ἐγνώριζε ὁ οἰκοδεσπότης (ὁ κύριος τοῦ σπιτιοῦ) ποία ώρα θά ἔλθει ὁ κλέπτης, θά ἦταν ἄγρυπνος, καὶ δὲν θά ἄφηνε νὰ διαρρήξουν τὸ σπίτι του. Γ' αὐτό κι ἐσεῖς νὰ εἴσθε ἕτοιμοι τὴν ώρα πού νομίζετε ὅτι θά ἔλθει ὁ Μεσσίας (ἡ δευτέρα παρουσία). Ποιὸς εἶναι ἄραγε ὁ ἀξιόπιστος καὶ φρόνιμος δούλος τὸν ὅποιον ὄρισε ὁ Κύριός του ὑπεύθυνο ἀρχηγὸ τῶν ὑπηρετῶν του, γιὰ νὰ τοὺς δίνει τὴν τροφή στὸν κατάλληλο καιρὸ; Θά εἶναι εὐτυχὴς ὁ δούλος ἐκεῖνος, τὸν ὅποιο θά βρεῖ ὁ Κύριός του, ὅταν ἐπανέλθει, νὰ ἐνεργεῖ ἔτσι. Ἀληθινὰ σὰς λέγω ὅτι θά τὸν ἀναδείξει τιμητικὰ ὑπεύθυνο ἐπάνω σέ ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του. Ἐὰν ὅμως ἐκεῖνος ὡς κακὸς δούλος πεῖ μέσα του, ἀργεῖ νὰ ἔλθει ὁ κύριός μου, καὶ ἀρχίσει νὰ χτυπᾷ τοὺς δούλους πού εἶναι στήν ἴδια θέση μέ αὐτόν, καὶ ἀρχίσει νὰ τρώγει καὶ νὰ πίνει μαζί μέ αὐτούς πού πίνουν καὶ μεθοῦν, θά ἔλθει ὁ κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου κάποια μέρα κατὰ τὴν ὅποια δὲν περιμένει καὶ σέ ώρα πού δὲ γνωρίζει, καὶ θά τὸν τεμαχίσει (θά τὸν κόψει στά δύο) καὶ θά ὀρίσει τὴ θέση του ἀνάμεσα στοὺς ὑποκριτές· ἐκεῖ θά εἶναι (γιὰ πάντα) τὸ κλάμα καὶ τὸ τρίξιμο τῶν δοντιῶν. Τότε ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν θά παρουασθεῖ ὅμοια μέ δέκα παρθένες, οἱ ὅποιες πῆραν τὰ λυχνάρια τους καὶ βγήκαν, νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν νυμφίον (τὸν γαμπρό). Ἀλλά οἱ πέντε ἀπ' αὐτές ἦταν συνετές, καὶ οἱ πέντε ἀνόητες. Οἱ ὅποιες ἀνόητες παίρνοντας τὰ λυχνάρια τους δὲν πῆραν μαζί τους λάδι. Οἱ φρόνιμες ὅμως πῆραν λάδι στά δοχεῖα τους μαζί μέ τὰ λυχνάρια τους. Καὶ ἐπειδὴ ἀργοῦσε νὰ ἔλθει ὁ νυμφίος νύσταξαν

λαμπάδων αὐτῶν. Χρονίζοντος δὲ τοῦ νυμφίου ἐνύσταξαν πᾶσαι καὶ ἐκάθευδον. Μέσης δὲ νυκτὸς κραυγὴ γέγονεν· ἰδοὺ ὁ νυμφίος ἔρχεται, ἐξέρχεσθε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ. Τότε ἠγέρθησαν πᾶσαι αἱ παρθένοι ἐκεῖναι καὶ ἐκόσμησαν τὰς λαμπάδας αὐτῶν. Αἱ δὲ μωραὶ ταῖς φρονίμοις εἶπον· δότε ἡμῖν ἐκ τοῦ ἐλαίου ὑμῶν, ὅτι αἱ λαμπάδες ἡμῶν σβέννυνται.

Ἀπεκρίθησαν δὲ αἱ φρόνιμοι λέγουσαι· μήποτε οὐκ ἀρκέσει ἡμῖν καὶ ὑμῖν· πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράσατε ἑαυταῖς. Ἀπερχομένων δὲ αὐτῶν ἀγοράσαι ἦλθεν ὁ νυμφίος, καὶ αἱ ἔτοιμοι εἰσηλθον μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους, καὶ ἐκλείσθη ἡ θύρα. Ὑστερον δὲ ἔρχονται καὶ αἱ λοιπαὶ παρθένοι λέγουσαι· κύριε κύριε, ἄνοιξον ἡμῖν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς. Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἶδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν ἐν ἣ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται. Ὡσπερ γὰρ ἄνθρωπος ἀποδημῶν ἐκάλεσε τοὺς ἰδίους δούλους καὶ παρέδωκεν αὐτοῖς τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, καὶ ᾧ μὲν ἔδωκε πέντε τάλαντα, ᾧ δὲ δύο, ᾧ δὲ ἓν, ἐκάστῳ κατὰ τὴν ἰδίαν δύναμιν, καὶ ἀπεδήμησεν εὐθέως. Πορευθεὶς δὲ ὁ τὰ πέντε τάλαντα λαβῶν εἰργάσατο ἐν αὐτοῖς καὶ ἐποίησεν ἄλλα πέντε τάλαντα· ὡσαύτως καὶ ὁ τὰ δύο ἐκέρδησε καὶ αὐτὸς ἄλλα δύο. Ὁ δὲ τὸ ἐν λαβῶν ἀπελθὼν ὤρουξεν ἐν τῇ γῇ καὶ ἀπέκρουσε

ὅλες καὶ κοιμοῦνταν. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁμοῦς ἀκούσθηκε μιά κραυγή· νά, ὁ νυμφίος ἔρχεται, βγεῖτε νά τόν προῦπαντήσετε. Τότε σηκώθηκαν οἱ παρθένες ἐκεῖνες καὶ τακτοποίησαν τὰ λυχνάρια τους. Καὶ οἱ ἀνόητες εἶπαν στίς φρόνιμες· δώστε μας ἀπὸ τό λάδι σας, γιατί τὰ λυχνάρια μας σβήνουν. Ἀλλά οἱ φρόνιμες ἀποκρίθηκαν λέγοντας· μήπως δὲν φθάσει καὶ γιά μᾶς καὶ γιά σᾶς· γί' αὐτό πηγαίνετε σ' αὐτούς πού πουλοῦν, καὶ ἀγοράστε γιά τόν ἑαυτό σας. Καὶ ἐνῶ ἔφευγαν αὐτές, νά ἀγοράσουν, ἦλθε ὁ νυμφίος, καὶ οἱ ἔτοιμες ἐμπῆκαν μαζί του στό σπίτι τοῦ γάμου, καὶ κλείσθηκε ἡ θύρα. Ἀργότερα λοιπόν ἔρχονται καὶ οἱ ὑπόλοιπες παρθένες λέγοντας· Κύριε, Κύριε, ἄνοιξέ μας. Καὶ ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε· ἀληθινά σᾶς λέγω, δὲν σᾶς γνωρίζω. Ἀγρυπνεῖτε λοιπόν, διότι δὲ γνωρίζετε τὴν ἡμέρα οὔτε τὴν ὥρα, κατὰ τὴν ὁποία θά ἔλθει ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, πού ἔγινε ἄνθρωπος. Διότι ὅπως ἓνας ἄνθρωπος πού ἐπρόκειτο νά ταξιδέψει, κάλεσε τοὺς δούλους του καὶ παρέδωσε σ' αὐτούς τὰ ὑπάρχοντά του, καὶ σέ ἄλλον ἔδωσε πέντε τάλαντα, σέ ἄλλον ἔδωσε δύο καὶ σέ ἄλλον ἓνα, στόν καθένα ἀνάλογα μέ τὴν ἰκανότητά του νά τὰ ἀξιοποιήσει, καὶ ταξίδεψε ἀμέσως, (ἔτσι θά εἶναι ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν). (Τάλαντα εἶναι τὰ χαρίσματα πού δίνει ὁ Θεός στόν καθένα γιά τό κοινό καλό). Αὐτὸς λοιπόν πού πῆρε τὰ πέντε τάλαντα, πῆγε τὰ ἐργάσθηκε καὶ κέρδησε ἄλλα πέντε τάλαντα· Τό ἴδιο καὶ αὐτὸς πού ἔλαβε τὰ δύο κέρδησε καὶ αὐτὸς ἄλλα δύο. Ἐκεῖνος ὁμοῦς πού πῆρε τό ἓνα, ἀφοῦ ἔφυγε ἔσκαψε στή γῇ καὶ ἐκρυσσε τό χρῆμα τοῦ κυρίου του. Καὶ μετὰ ἀπὸ πολὺν καιρὸ ἔρχεται

τὸ ἀργύριον τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Μετὰ δὲ χρόνον πολὺν ἔρχεται ὁ κύριος τῶν δούλων ἐκείνων καὶ συναίρει μετ' αὐτῶν λόγον. Καὶ προσελθὼν ὁ τὰ πέντε τάλαντα λαβῶν προσήνεγκεν ἄλλα πέντε τάλαντα λέγων· κύριε, πέντε τάλαντά μοι παρέδωκας· ἴδε ἄλλα πέντε τάλαντα ἐκέρδησα ἐπ' αὐτοῖς. Ἐφη αὐτῷ ὁ κύριος αὐτοῦ· εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ! ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου. Προσελθὼν δὲ καὶ ὁ τὰ δύο τάλαντα λαβῶν εἶπε· κύριε, δύο τάλαντά μοι παρέδωκας· ἴδε ἄλλα δύο τάλαντα ἐκέρδησα ἐπ' αὐτοῖς. Ἐφη αὐτῷ ὁ κύριος αὐτοῦ· εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ! ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου. Προσελθὼν δὲ καὶ ὁ τὸ ἓν τάλαντον εἰληφώς εἶπε· κύριε, ἔγνων σε ὅτι σκληρὸς εἶ ἄνθρωπος, θερίζων ὅπου οὐκ ἔσπειρας καὶ συνάγων ὅθεν οὐ διεσκόρπισας· καὶ φοβηθεὶς ἀπελθὼν ἔκρυψα τὸ τάλαντόν σου ἐν τῇ γῆ· ἴδε ἔχεις τὸ σόν. Αποκριθεὶς δὲ ὁ κύριος αὐτοῦ εἶπεν αὐτῷ· πονηρὲ δοῦλε καὶ ὀκνηρέ! ἦδεις ὅτι θερίζω ὅπου οὐκ ἔσπειρα καὶ συνάγω ὅθεν οὐ διεσκόρπισα! ἔδει οὖν σε βαλεῖν τὸ ἀργύριόν μου τοῖς τραπεζίταις, καὶ ἔλθων ἐγὼ ἐκομισάμην ἂν τὸ ἐμὸν σὺν τόκῳ. Ἄρατε οὖν ἀπ' αὐτοῦ τὸ τάλαντον καὶ δότε τῷ ἔχοντι τὰ δέκα τάλαντα. Τῷ γὰρ ἔχοντι παντὶ δοθήσεται καὶ περισσευθήσεται· ἀπὸ δὲ τοῦ μὴ

ὁ κύριος ἐκείνων τῶν δούλων καὶ ζητεῖ λογαριασμό ἀπ' αὐτούς. Καὶ ἀφοῦ πλησίασε αὐτός πού ἔλαβε τὰ πέντε τάλαντα, παρουσίασε ἄλλα πέντε τάλαντα λέγοντας. Κύριε, μοῦ ἔδωσες πέντε τάλαντα· κοίταξε κέρδησα ἄλλα πέντε τάλαντα μέ αὐτά. Τοῦ εἶπε ὁ Κύριός του· Εὖγε (μπράβο), δοῦλε καλέ καὶ ἄξιε γιά κάθε ἐμπιστοσύνη! στά λίγα φάνηκες ἀξιόπιστος, θά σέ κάνω κύριο περισσοτέρων, ἔμπα μέσα στή χαρά τοῦ Κυρίου σου. Καὶ ἀφοῦ πλησίασε καὶ αὐτός πού πῆρε τὰ δύο τάλαντα εἶπε· Κύριε, μοῦ ἔδωσες δύο τάλαντα· κοίταξε ἄλλα δύο τάλαντα κέρδησα μέ αὐτά. Ὁ Κύριός του τοῦ εἶπε· εὖγε (μπράβο), δοῦλε καλέ καὶ ἄξιε γιά κάθε ἐμπιστοσύνη! στά λίγα φάνηκες ἀξιόπιστος, θά σέ κάνω κύριο περισσοτέρων, ἔμπα μέσα στή χαρά τοῦ Κυρίου σου. Καὶ ἀφοῦ πλησίασε καὶ ἐκεῖνος πού ἔλαβε τό ἓνα τάλαντο, εἶπε· Κύριε, σέ γνώριζα ὅτι εἶσαι σκληρός ἄνθρωπος πού θερίζεις ἐκεῖ πού δέν ἔσπειρες καὶ μαζεύεις συγκομιδή ἀπό ἐκεῖ ὅπου δέν σκόρπισες· καὶ ἐπειδὴ φοβήθηκα, πῆγα καὶ ἔκρυψα τό τάλαντό σου (τά χρήματά σου) στή γῆ· Νά, ἔχεις τό δικό σου (τό τάλαντό σου). Αποκρίθηκε σ' αὐτόν ὁ κύριός του καὶ τοῦ εἶπε· κακέ δοῦλε καὶ τεμπέλη! Γνώριζες ὅτι θερίζω ἐκεῖ πού δέν ἔσπειρα καὶ μαζεύω συγκομιδή ἀπό ἐκεῖ ὅπου δέν σκόρπισα! Ἐπρεπε λοιπόν νά καταθέσεις τά χρήματά μου στοὺς τραπεζίτες (στὶς τράπεζες), καὶ ὅταν θά ἐπέστρεφα ἐγώ, θά ἔπαιρνα αὐτό πού μοῦ ἀνῆκε μαζί μέ τόκο. Πάρετε λοιπόν ἀπ' αὐτόν τό τάλαντο, καὶ δώστε το σ' αὐτόν πού ἔχει τὰ δέκα τάλαντα. Διότι σ' αὐτόν πού ἔχει λάβει καὶ αὐξήσε μέ ἐπιμέλεια αὐτό πού τοῦ δόθηκε, θά δοθοῦν καὶ ἄλλα καὶ μέ τό παραπάνω· καὶ ἀπ' αὐτόν

ἔχοντος καὶ ὃ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ. Καὶ τὸν ἀχρεῖον δούλον ἐκβάλετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καὶ πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε καθίσει ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ. Καὶ συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἀφοριεῖ αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων, καὶ στήσει τὰ μὲν πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ τὰ δὲ ἐρίφια ἐξ εὐωνύμων. Τότε ἐρεῖ ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· δεῦτε, οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου· ἐπέινασα γὰρ καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα καὶ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην καὶ συνηγάγετέ με, γυμνὸς καὶ περιεβάλετέ με, ἠσθένησα καὶ ἐπεσκεψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἤμην καὶ ἤλθετε πρὸς με. Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῶ οἱ δίκαιοι λέγοντες· κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα καὶ ἐθρέψαμεν, ἢ διψῶντα καὶ ἐποτίσαμεν; πότε δέ σε εἶδομεν ξένον καὶ συνηγάγομεν, ἢ γυμνὸν καὶ περιεβάλομεν; πότε δέ σε εἶδομεν ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ καὶ ἤλθομεν πρὸς σε; Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ βασιλεὺς ἐρεῖ αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε. Τότε ἐρεῖ καὶ τοῖς ἐξ εὐωνύμων· πορεύεσθε ἀπ'

πού δὲν τό ἔχει αὐξήσει, καὶ αὐτό πού ἔχει θά τοῦ ἀφαιρεθεῖ. Καὶ τὸν ἀχρηστο δούλο βγάλτε τον καὶ ρίξτε τον στό πιό ἀπόμακρο σκοτάδι ἀπό τή βασιλεία μου· ἐκεῖ θά εἶναι τό κλάμα καὶ τό τρίζιμο τῶν δοντιῶν. Καὶ ὅταν θά ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, πού ἔγινε ἄνθρωπος, μέ τή δόξα του, καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι μαζί του, τότε θά καθίσει ἐπάνω στό θρόνο τῆς δόξας του, καὶ θά συγκεντρωθοῦν μπροστά του ὅλα τὰ ἔθνη, καὶ θά τοὺς ξεχωρίσει μεταξύ τους, ὅπως ὁ βοσκὸς ξεχωρίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ ἐρίφια (τὰ γίδια), καὶ θά βάλει τὰ μὲν πρόβατα στά δεξιά του, τὰ δὲ ἐρίφια στά ἀριστερά του. Τότε ὁ Βασιλιάς θά πεῖ σ' αὐτοὺς πού θά εἶναι δεξιά του· ἐλάτε οἱ εὐλογημένοι ἀπὸ τὸν Πατέρα μου, κληρονομήστε τὴ Βασιλεία, πού εἶναι ἐτοιμασμένη γιὰ σᾶς ἀπὸ τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου. Διότι πείνασα καὶ μοῦ δώσατε νά φάγω· δίψησα καὶ μοῦ δώσατε νά πιῶ· ξένος ἤμουν καὶ μέ περιμαζέψατε· ἀσθένησα καὶ μέ ἐπισεφθήκατε· ἤμουν στή φυλακὴ καὶ ἤλθατε κοντά μου. Τότε θά ἀποκριθοῦν σ' Αὐτόν οἱ Δίκαιοι λέγοντας· Κύριε, πότε σε εἶδαμε πεινασμένο καὶ σε θρέψαμε, ἢ διψασμένο καὶ σοῦ δώσαμε νά πιεῖς; Καὶ πότε σε εἶδαμε ξένο καὶ σε φιλοξενήσαμε; ἢ γυμνὸν καὶ σε ντύσαμε; Καὶ πότε σε εἶδαμε ἀσθενῆ ἢ φυλακισμένο, καὶ ἤλθαμε νά σε ἐπισκεφθοῦμε; Καὶ ἀπαντώντας ὁ Βασιλιάς θά πεῖ σ' αὐτοὺς· ἀληθινὰ σᾶς λέγω, ἐφ' ὅσον τό κάνατε γιὰ ἕναν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀδελφούς μου τοὺς μικρούς, σ' ἐμένα τό κάνατε. Τότε θά πεῖ καὶ σ' αὐτοὺς πού θά βρίσκονται ἀριστερά του· Φύγετε ἀπὸ μένα οἱ καταραμένοι ἐξ αἰτίας τῶν ἔργων σας, στή φωτιά τὴν αἰώνια, τὴν ἐτοιμασμένη γιὰ τό διάβολο καὶ

ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ· ἐπεινάσα γὰρ καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην καὶ οὐ συνηγάγετέ με, γυμνός καὶ οὐ περιεβάλετέ με, ἀσθενής καὶ ἐν φυλακῇ καὶ οὐκ ἐπεσκέψασθέ με. Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ καὶ αὐτοὶ λέγοντες. Κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα ἢ διψῶντα ἢ ξένον ἢ γυμνόν ἢ ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ καὶ οὐ διηκονήσαμέν σοι; Τότε ἀποκριθήσεται αὐτοῖς λέγων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων, οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε. Καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον. Καὶ ἐγένετο ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς πάντας τοὺς λόγους τούτους, εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ. Οἴδατε ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας τὸ πάσχα γίνεται, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς τὸ σταυρωθῆναι.

(Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων).

ΤΗΙ ΑΓΙΑΙ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΙ ΤΡΙΤΗΙ
ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ
(Συλλειτουργικόν. Σελίδες 173-197-- 204).
Μετά τὴν Μικρὰν Δοξολογίαν.
(Σελίς 32-34).
Τριώδιον.

τούς δαίμονές του. Διότι πείνασα, καὶ δέν μοῦ δώσατε νά φάγω· δίψασα καὶ δέν μοῦ δώσατε νά πιῶ· ἤμουν ξένος καὶ δέν μέ φιλοξενήσατε· γυμνός ἤμουν καὶ δέν μέ ντύσατε· ἤμουν ἀσθενής καὶ φυλακισμένος καὶ δέν μέ ἐπισκεφθήκατε. Τότε θά ἀποκριθοῦν σ' Αὐτόν καὶ αὐτοὶ λέγοντας. Κύριε, πότε σε εἶδαμε πεινασμένο ἢ διψασμένο ἢ ξένον ἢ γυμνόν ἢ ἄρρωστον ἢ φυλακισμένον, καὶ δέν σε ἐξυπηρετήσαμε; Τότε θά ἀποκριθεῖ σ' αὐτούς λέγοντας· ἀληθινά σᾶς λέγω, ἐφ' ὅσον δέν τό κάνατε σέ ἕναν ἀπό αὐτούς τοὺς μικρούς, οὔτε σ' ἐμένα τό κάνατε. Καὶ θά πᾶνε αὐτοὶ σέ κόλαση αἰώνια καὶ οἱ δίκαιοι σέ ζωὴ αἰώνια. Καὶ ὅταν τελείωσε ὁ Ἰησοῦς ὅλους τοὺς λόγους αὐτούς εἶπε στοὺς Μαθητές του. Νά, γνωρίζετε ὅτι μετὰ δύο ἡμέρες γίνεται ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ πού ἔγινε ἄνθρωπος θά παρραδοθεῖ γιὰ νά σταυρωθεῖ.

(Καὶ ἡ ὑπόλοιπη Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων).

ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΤΡΙΤΗ
ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟ
(Συλλειτουργικό. Σελίδες 173-197-- 204).
(Μετά τὴ Μικρὴ Δοξολογία .
(Σελίδα 32-34).
Τριώδιο.

<p>Ωιδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.</p> <p>«Σπειρωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον ὁ Θεός, ἀνάδειξόν με, γεωργέ τῶν καλῶν, φυτουργέ τῶν ἀγαθῶν, τῇ εὐσπλαχνίᾳ σου».</p> <p>Συντελείας ὁ καιρός, ἐπιστρέψωμεν λοιπόν, Χριστὸς διδάσκει ἥξει γὰρ ἐν ῥιπῇ, ἥξει καὶ οὐ χρονιεῖ, κρῖναι τὸν Κόσμον αὐτοῦ.</p> <p>Τὸ ἀθρόον τῆς αὐτοῦ, παρουσίας ὁ Χριστός, δηλῶν εἰρήκει, τὴν τοῦ Νῶε ποτέ, ἀπροσδόκητον φθοράν, ἐπενεχθεῖσαν τῇ γῆ.</p> <p>Ἡνεώχθη ὁ νυμφῶν, εὐτρεπίσθη σὺν αὐτῶ, ὁ θεῖος γάμος, ὁ Νυμφίος ἐγγύς, προσκαλούμενος ἡμᾶς, ἐτοιμασθῶμεν λοιπόν.</p> <p>Ἡ τοῦ Σίμωνος σκηνή, τὸν ἀχώρητον παντί, ἐχώρησέ σε, Ἰησοῦ Βασιλεῦ, καὶ Γυνὴ ἁμαρτωλός, μύρω σε ἤλειψεν.</p> <p>Εὐωδίας μυστικῆς, πληρουμένη ἡ Γυνή, τῆς πρὶν ἐρρύσθη, δυσωδίας Σωτήρ, τῶν πολλῶν ἁμαρτιῶν· μύρον γὰρ βρῦεις ζωῆς.</p> <p>Ἐπουράνιος τροφή, τῶν πεινῶντων ἡ ζωή, αὐτὸς ὑπάρχων, εἰσιτάθης Χριστέ, τοῖς ἀνθρώποις προδεικνύς, σὴν συγκατάβασιν.</p> <p>Ὁ ἀγνώμων μαθητής, ἀθετήσας σε Χριστέ, τὴν σπεῖραν ὅλην, τῶν ἀνόμων λαβῶν, συνεκίνει κατὰ σοῦ, εἰς προδοσίαν τραπέις.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Σὺν Πατρὶ σε τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ</p>		<p>Ωιδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.</p> <p>Ἐπειδὴ ὁ νοῦς μου ἔμεινε στεῖρος ἀνάδειξέ με καρποφόρο, Κύριε, γεωργέ τῶν καλῶν πού φυτεύεις τὰ ἀγαθὰ, μέ τὴν εὐσπλαχνία σου.</p> <p>Σήμερα εἶναι καιρός τῆς συντελείας, ὁ Χριστὸς λοιπόν διδάσκει νὰ ἐπιστρέψουμε κοντὰ του· Διότι θὰ ἔλθει ξαφνικά καὶ σύντομα, θὰ ἔλθει καὶ δὲν θὰ ἀργήσει, νὰ κρίνει τὸν κόσμον του.</p> <p>Δηλώνοντας ὁ Χριστὸς ὅτι θὰ εἶναι ξαφνικὴ ἡ παρουσία του, ἀνέφερε τὴν ἀπρόσμενη καταστροφή πού ἔπασσε παλαιὰ ἐπὶ Νῶε στή γῆ.</p> <p>Ἀνοίχθηκε ἡ γαμήλια αἴθουσα, ἐτοιμάσθηκε ὁ ἱερός γάμος, ὁ Νυμφίος εἶναι κοντὰ καὶ μᾶς προσκαλεῖ, ἄς ἐτοιμασθοῦμε λοιπόν.</p> <p>Ἡ κατοικία τοῦ Σίμονα σέ χώρησε, ἐσένα πού δὲν χωρεῖς πουθενά, Ἰησοῦ Βασιλιά μου, καὶ ἡ ἁμαρτωλὴ Γυναίκα σέ ἄλειψε μέ μύρο.</p> <p>Πλημμυρισμένη ἀπὸ μυστηριώδη εὐωδία ἡ Γυναίκα, Σωτήρα, ἀπαλλάχθηκε ἀπὸ τὴν προηγούμενη δυσωδία (βρωμιά) τῶν πολλῶν ἁμαρτιῶν της, διότι ἀναβλύζεις μύρο ζωῆς.</p> <p>Χριστέ μου, ἐπειδὴ εἶσαι ἡ ἐπουράνια τροφή, ἡ ζωὴ τῶν πεινασμένων, φιλοξενήθηκες (σέ σπίτι) δείχνοντας προκαταβολικά τὴν εὐσπλαχνία σου.</p> <p>Ὁ ἀγνώμων μαθητής, Χριστέ, ἀφοῦ σέ ἀρνήθηκε (σέ περιφρόνησε) παίρνοντας ὅλη τὴ σπεῖρα τῶν ἀνόμων τὴν ὀδηγοῦσε ἐναντίον σου, ἀφοῦ στράφηκε στὴν προδοσία.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Μαζί μέ τὸν Πατέρα προσκυνῶ ἐσένα τὸν Υἱό καὶ τό</p>
---	--	---

εὐθές, τὴν μίαν φύσιν, προσκυνῶ, καὶ ἀνυμνῶ,
τοῖς προσώποις διαιρῶν, καὶ τῇ οὐσίᾳ ἑνῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἡ τεκοῦσά σε Ἀμνάς, τὸν ποιμένα καὶ
ἀμνόν, ἀεὶ πρεσβεύει, Ἰησοῦ ὁ Θεός, ὑπὲρ
πάντων γηγενῶν, τῶν πιστευόντων εἰς σέ.

Κάθισμα.

Ἴδου τὸ πονηρόν, βουλευτήριον ὄντως,
συνῆκται δυσμενῶς, ὡς κριτὸν κατακρῖναι, τὸν
ἄνω καθεζόμενον, ὡς κριτὴν πάντων Κύριον,
νῦν ἀθροίζεται, σὺν τῷ Πιλάτῳ Ἡρώδης,
Ἄννας ἅμα τε, καὶ Καϊάφας ἐτάσαι, τὸν μόνον
μακρόθυμον.

Ωιδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

«Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τὸ
θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, προτυπώσαντα ποτέ,
ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας». (Δίς).

Οὐκ ἀγνοῶν τὸν καιρόν, τῆς ἡμῶν
συντελείας, ὁ κρατῶν τοὺς αἰῶνας, τὴν ἡμέραν
ἀγνοεῖν, προέφησεν ἐκείνην, ἀλλ' ὄρους πᾶσι
τιθεῖς, πρὸς μετριοφροσύνην.

Ὅταν καθίσης κριτῆς, ἀφορίζων ὡς εἶπας,
ὁ ποιμὴν τῶν προβάτων, τὰ ἐρίφια Σωτήρ, τῆς
στάσεως ἐκείνης, μὴ ὑστερήσης ἡμᾶς, τῆς θείας
δεξιᾶς σου.

Σὺ εἶ τὸ Πάσχα ἡμῶν, ὁ τυθεὶς ὑπὲρ
πάντων, ὡς ἀμνὸς καὶ θυσία, καὶ πταισμάτων

Πνεῦμα τῆς ἀλήθειας καὶ ἀνυμνῶ (τῇ Θεότητι) διαιρῶν
τας τὴν ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα καὶ ἐνώνοντάς τὴν ὡς πρὸς
τὴν Οὐσία (τῇ Φύση).

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἡ Ἀμνάς (ἢ προβατίνα) πού γέννησε ἐσένα τό βοσκό
καὶ ἀμνό (ἀρνί), Ἰησοῦ Θεέ μου, πάντοτε πρεσβεύει γιὰ
ὄλους τοὺς κατοίκους τῆς γῆς πού πιστεύουν σ' ἐσένα.

Κάθισμα.

Νά, τό ἀληθινὰ πονηρό συνέδριο τῶν ἀνόμων ἔχει
συναχθεῖ μέ ἐχθρική διάθεση, γιὰ νά καταδικάσει ὡς
ὑπόδικο ἐσένα τόν Κύριο πού κάθεται ψηλά (στόν
οὐρανό) ὡς κριτῆς τῶν πάντων· τώρα μαζί μέ τόν Πιλάτο
συναθροίζεται ὁ Ἡρώδης, καὶ μαζί ὁ Ἄννας καὶ ὁ Καϊά-
φας, γιὰ νά κρίνουν ἐσένα τόν μόνο μεγαλόψυχο.

Ωιδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

Αὐτόν ὁ ὁποῖος ἐκ τῶν προτέρων κάποτε ἀποκάλυψε
στό Μωυσῆ ἐπάνω στό ὄρος Σινά μέ τῆ φλεγόμενη βάτο
τό θαῦμα τῆς Παρθένου ὡς προεικόνιση, ὑμνεῖτε,
δοξολογεῖτε καὶ ὑπερυψώντέ τον σέ ὄλους τοὺς αἰῶνες.

Αὐτός πού ἐξουσιάζει τά πάντα αἰῶνια εἶπε προκα-
ταβολικά ὅτι ἀγνοεῖ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τοῦ τέλους τοῦ κό-
σμου, ὄχι γιατί ἀγνοοῦσε τὴν ἡμέρα, ἀλλά γιατί ἤθελε νά
βάλει ὄρια γιὰ ταπείνωση.

Ὅταν καθίσεις ὡς Κριτῆς, ἐσύ ὁ Βοσκός τῶν προβά-
των γιὰ νά ξεχωρίσεις τὰ ἐρίφια (τά κατσίκια) ἀπό τό
βῆμα ἐκείνο, μή μᾶς στερήσεις, Σωτήρα, ἀπό τῆς θέσης
τῆς θεϊκῆς δεξιᾶς σου πλευρᾶς.

Ἐσύ εἶσαι τό Πάσχα μας, πού θυσιάσθηκες γιὰ
ὄλους, ὡς ἀρνί καὶ θυσία καὶ ὡς ἐξιλέωση ἀμαρτιῶν, καὶ

ίλασμός, καὶ σοῦ τὰ θεῖα Πάθη, ὑπερυψοῦμεν Χριστέ, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μυλῶνι ἔοικέ σοι, καὶ ἀγρῶ καὶ οἰκία, πᾶς ὁ βίος ψυχῆ μου· διὸ κτῆσαι εἰς Θεόν, ἐτοίμην τὴν καρδίαν, ἵνα μηδὲν τῆς φθορᾶς, τῆ σαρκὶ καταλίπης.

Οὐ Φαρισαίοις Σωτήρ, οὐ τῷ Σίμωνι μόνω, κατηξίωσας ἅμα, εἰς ἐστίασιν ἐλθεῖν, ἀλλ' ἤδη καὶ τελῶναι, ὁμοῦ καὶ πόρνοι, τὴν σὴν, ἀντλοῦσιν εὐσπλαγχνίαν.

Φιλαργυρίας ἐρῶν, ὁ προδότης Ἰούδας, κενωθέντος τοῦ μύρου, ἐμελέτησε λοιπόν, τὴν πρᾶσιν τοῦ Δεσπότη, καὶ πρὸς ἀνόμους ἐλθῶν, τὴν τιμὴν συνεφώνει.

Ὡ μακαρίων χειρῶν, ὦ τριχῶν καὶ χειλέων, τῶν τῆς σώφρονος Πόρνης! αἷς ἐπέχεε, Σωτήρ, τὸ μύρον πρὸς σοὺς πόδας, ἐκμασσομένη αὐτούς, πυκνῶς καταφιλοῦσα.

Ἀνακειμένω Γυνή, ἐπιστᾶσά σοι Λόγε, πρὸς τοὺς πόδας θρηνοῦσα, τὸ ἀλάβαστρον Σωτήρ, τοῦ μύρου κατεκένου, ἐπὶ τὴν σὴν κεφαλὴν, τοῦ ἀθανάτου μύρου.

Δόξα...

Σὺν τῷ Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐν Θεότητι μιᾷ, δοξάζομεν βοῶντες· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

τά δικά σου ἅγια Πάθη ὑπερυψώνουμε, Χριστέ σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Γιὰ σένα, ψυχὴ μου, ὅλη ἡ ζωὴ μοιάζει μὲ μύλο καὶ χωράφι καὶ κατοικία· καὶ γι' αὐτὸ κάνε τὴν καρδιά σου ἐτοιμὴ γιὰ τὸ Θεό, γιὰ νὰ μὴν ἀφήσεις στό σῶμα σου τίποτε ἀπὸ ὅσα ἀρμόζουν στὴ φθορά.

Ἐπέτρεψες, Σωτήρα, νὰ ἔλθουν στό τραπέζι, ὄχι μόνο οἱ Φαρισαῖοι, ὄχι μόνο ὁ Σίμωνας, ἀλλὰ νὰ, καὶ τελῶνες καὶ πόρνες ἀντλοῦν (προμηθεύονται ὅπως ἀπὸ πηγῆ) τὴν εὐσπλαχνία σου.

Ἐρωτευμένος μὲ τὴ φιλαργυρία ὁ προδότης Ἰούδας, ὅταν ἄδειασε τὸ μύρο (ἢ Πόρνη), μελετοῦσε στό ἐξῆς τὴν πώληση τοῦ Κυρίου, καὶ ἀφοῦ ἦλθε στοὺς ἀνόμους συμφωνοῦσε τὴν τιμὴ.

Ὡ μακάρια χέρια, ὦ τρίχες καὶ χεῖλη τῆς συνετῆς Πόρνης! μὲ τὰ ὅποια, Σωτήρα μου, ἔχυσε τὸ μύρο στά πόδια σου, σπογγίζοντάς τα καὶ φιλώντας τα συχνά.

Ὅπως καθόσουν στό τραπέζι, Λόγε τοῦ Θεοῦ, μιά Γυναίκα, ἀφοῦ σέ πλησίασε θρηνώντας κοντά στά πόδια σου ἄδειαζε τὸ ἀλαβάστρινο μυροδοχεῖο (ἀλάβαστρο= ἀνυδρίτης τῆς γύψου) ἐπάνω στό κεφάλι τὸ δικό σου, πού εἶσαι τὸ ἀθάνατο μύρο.

Δόξα...

Μαζί μὲ τὸν Πατέρα δοξάζουμε τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὴν Ἁγία Τριάδα σέ μιά Θεότητα, κραυγάζοντας· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶσαι στοὺς αἰῶνες.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ταῖς ἰκεσίαις, Σωτήρ, τῆς ἀχράντου Μητρός σου, καὶ τῶν σῶν Ἀποστόλων, τὰ ἐλέη σου ἡμῖν, κατάπεμψον πλουσίως, καὶ τὴν εἰρήνην τὴν σὴν, παράσχου τῷ λαῷ σου.

Ωιδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

«Τὴν ὑπερφυῶς σαρκί, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, προεκλάμψαντα Λόγον, τὴν μόνην Θεοτόκον, μεγαλύνωμεν πιστῶς». (Δίς).

Ἐργασίας ὁ καιρός, σωτηρίας ὁ σκοπός, τὸ τάλαντον λαβοῦσα, τὴν ἀρχαίαν εἰκόνα, ψυχὴ μου ἐμπορεύου, τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Ὡς λαμπάδας φωτεινάς, κοσμηθέντες τὰς ψυχάς, τῷ Νυμφίῳ χωροῦντι, πρὸς τὸν ἄφθαρτον γάμον, πρὸ τοῦ τὴν θύραν κλειῖσαι, συνεισέλθωμεν αὐτῷ.

Δεῖξαι θέλων Ἰησοῦ, τὸ ὑπερφυῆς τῆς σῆς, ταπεινώσεως πᾶσιν, εἰστιάθης ἐν οἴκῳ, τοῦ Σίμωνος δειπνήσας, τῶν πεινώντων ἢ τροφή.

Ἄρτος ὢν ζωοποιός, εἰστιάθης Ἰησοῦ, Σίμωνι Φαρισαίῳ, ἵνα Πόρνη κερδήσῃ, τὴν ἄπρατόν σου χάριν, τοῦ μύρου τῆ κενώσει.

Χεῖρες ἐμοὶ ῥυπαραί, χεῖλη πόρνης ἐν ἐμοί, ἀναγνός μου ὁ βίος, ἐφθαρμένα τὰ μέλη, ἀλλ' ἄνες μοι καὶ ἄφες, βοᾶ Πόρνη τῷ Χριστῷ.

Ἐπιστᾶσα ἡ Γυνὴ πρὸς τοὺς πόδας σου

Μέ τις ἰκεσίες, Σωτήρα, τῆς ἀμόλυντης Μητέρας σου, καὶ τῶν Ἀποστόλων σου, στείλε σ' ἐμᾶς πλούσια τὰ ἐλέη σου, καὶ δῶσε τὴν δική σου εἰρήνην στό λαό σου.

Ωιδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

Αὐτὴν ἢ ὁποῖα συνέλαβε στήν κοιλία τῆς μέ σάρκα τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, πού ἔλαμψε προαιώνια ἀπὸ τό Πατέρα, τὴ μόνη Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἅς τὴν μεγαλύνουμε μέ πίστη.

Ὁ καιρός εἶναι καιρός ἐργασίας, ὁ σκοπός εἶναι ἡ σωτηρία· ψυχὴ μου, ἀφοῦ ἔλαβες τό τάλαντο, τὴν ἀρχέγονη εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ἀγόρασε τὴν αἰώνια ζωὴ.

Ἄς στολίσουμε τίς ψυχές μας ὡς λαμπάδες φωτεινές, καθὼς προχωρεῖ ὁ Νυμφίος πρὸς τὸν ἄφθαρτο (αἰώνιο) γάμο, καὶ ἅς μποῦμε μέσα μαζί του, πρὶν νὰ κλείσει τὴ θύρα.

Θέλοντας, Ἰησοῦ, νὰ δείξεις σέ ὅλους τὴν ὑπερφυσικότητα τῆς ταπεινώσεως, φιλοξενήθηκες στό σπίτι τοῦ Σίμονα, καὶ ἔφαγες, ἐσύ ἢ τροφή τῶν πεινασμένων.

Ἐνῶ εἶσαι Ἄρτος πού προσφέρει ζωὴ, Ἰησοῦ, ἐφιλοξενήθηκες ἀπὸ τὸν Σίμονα τὸν Φαρισαῖο, γιὰ νὰ κερδήσει ἡ Πόρνη μέ τό ἄδειασμα τοῦ μύρου τῆ χάρη σου, πού δέν ἀγοράζεται (δέν πουλιέται).

Τὰ χέρια μου εἶναι ἀκάθαρτα, τὰ χεῖλη μου εἶναι χεῖλη πόρνης, ἢ ζωὴ μου δέν εἶναι ἀγνή, τὰ μέλη τοῦ σώματός μου εἶναι διεφθαρμένα, ἀλλά δός μου ἀνακούφιση καὶ συγχώρησέ με, κραυγάζει ἡ πόρνη στό Χριστό.

Στάθηκε ἡ Γυναίκα κοντά στά πόδια σου, Χριστέ, καὶ

Σωτήρ, ἐπέχεε τὸ μύρον, εὐωδίας πληροῦσα καὶ μύρου πληρουμένη, τοῦ τῶν ἔργων ἰλασμοῦ.

Ἀρωμάτων εὐπορῶ, ἀρετῶν δὲ ἀπορῶ, ἃ ἔχω σοι προσάγω, δὸς αὐτὸς ἄπερ ἔχεις καὶ ἄνες μοι καὶ ἄφες, βοᾷ Πόρνη τῷ Χριστῷ.

Μύρον παρ' ἐμοὶ φθαρτόν, μύρον παρὰ σοὶ ζωῆς· μύρον γὰρ ὄνομά σοι, κενωθὲν τοῖς ἀξίοις, ἀλλ' ἄνες μοι καὶ ἄφες, βοᾷ Πόρνη τῷ Χριστῷ.

Δόξα...

Ἄναρχος εἶ ὁ Πατήρ, ἄκτιστος εἶ ὁ Υἱός, σύνθρονον καὶ τὸ Πνεῦμα, ἐν τὰ τρία τῇ φύσει, καὶ τρία τοῖς προσώποις, εἷς Θεὸς ἀληθινός.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἢ ἐλπίς, τῶν τιμώντων σε αἰεὶ, μὴ παύση δυσωποῦσα, τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα, ῥυσθῆναί με κινδύνων, καὶ παντοίων πειρασμῶν.

(Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Μ. Ἀποδ.).

Συλλειτουργικόν. Σελίς 197-204).

**ΤΗι ΑΓΙΑι ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗι ΤΡΙΤΗι
ΕΣΠΕΡΑΣ
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΝΥΜΦΙΟΥ.
(ΟΡΘΟΡΟΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ).
Προκαταρκτικά. (Σελίς 1-16).**

ἔχυσε τὸ μύρο, καὶ ἔτσι γέμιζε (τὸ χῶρο) μὲ μύρο καὶ γέμιζε τὸν ἑαυτό της μὲ τὸ μύρο τῆς συγχωρήσεως τῶν ἁμαρτωλῶν ἔργων.

Εἶμαι πλούσια ἀπὸ ἀρώματα, ἀλλὰ ἀπὸ ἀρετές εἶμαι φτωχή· σοῦ προσφέρω αὐτὰ πού ἔχω, δὸς μου κι ἐσύ αὐτὰ πού ἔχεις καὶ δὸς μου ἄνεση καὶ συγχώρηση, κραυγάζει ἡ Πόρνη στό Χριστό.

Ἐγώ ἔχω μύρο φθαρτό, ἐσύ ἔχεις μύρο ζωῆς· διότι τὸ ὄνομά σου εἶναι μύρο πού προσφέρεται στοὺς ἀξίους· ἀλλὰ δὸς μου ἀνάπαυση καὶ συγχώρησέ με, κραυγάζει ἡ Πόρνη στό Χριστό.

Δόξα...

Ἐσύ ὁ Πατέρας δέν ἔχεις ἀρχή· Ἐσύ ὁ Υἱός δέν εἶσαι κτίσμα· στόν ἴδιο θρόνο εἶσαι καὶ Ἐσύ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα· τὰ τρία ἓνα στή φύση καὶ τρία στά πρόσωπα, ἓνας Θεός ἀληθινός.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Θεοτόκε (Γεννήτρια τοῦ Θεοῦ) πού εἶσαι ἢ ἐλπίδα αὐτῶν πού σέ τιμοῦν πάντοτε, μὴ παύσεις νά παρακαλεῖς αὐτόν πού γεννήθηκε ἀπό σένα, νά λυτρωθῶ ἀπό κινδύνους καὶ ἀπό κάθε εἶδος πειρασμῶν.

(Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Ἀποδείπνου).

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 197-204).

**ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΤΡΙΤΗ
ΒΡΑΔΥ
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΝΥΜΦΙΟΥ.
(ΟΡΘΟΡΟΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ).
Προκαταρκτικά. (Σελίς 1-16).**

<p>Καθίσματα. Πόρνη προσῆλθέ σοι, μύρα σὺν δάκρυσι, κατακενοῦσά σου ποσὶ Φιλάνθρωπε, καὶ δυσωδίας τῶν κακῶν, λυτροῦται τῇ κελεύσει σου, πνέων δὲ τὴν χάριν σου, μαθητῆς ὁ ἀχάριστος, ταύτην ἀποβάλλεται, καὶ βορβόρω συμφύρεται, φιλαργυρία ἀπεμπολῶν σε. Δόξα Χριστὲ τῇ εὐσπλαχνία σου.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... (Πάλιν τὸ αὐτὸ). Ἰούδας ὁ δόλιος, φιλαργυρίας ἐρῶν, προδοῦναί σε Κύριε, τὸν θησαυρὸν τῆς ζωῆς, δολίως ἐμελέτησεν. Ὅθεν καὶ παροινήσας, τρέχει πρὸς Ἰουδαίους, λέγει τοῖς παρανόμοις. Τί μοι θέλετε δοῦναι, κἀγὼ παραδώσω ὑμῖν, εἰς τὸ σταυρῶσαι αὐτόν;</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... (Πάλιν τὸ αὐτὸ). Ἡ Πόρνη ἐν κλαυθμῶ, ἀνεβόα οἰκτίρμον, ἐκμάσσουσα θερμῶς, τοὺς ἀχράντους σου πόδας, θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, καὶ ἐκ βάθους στενάζουσα. Μὴ ἀπώση με, μηδὲ βδελύξη Θεέ μου, ἀλλὰ δέξαι με, μετανοοῦσαν, καὶ σῶσον, ὡς ὁ μόνος φιλάνθρωπος.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... (Πάλιν τὸ αὐτὸ). Εὐαγγέλιον. Κατὰ Ἰωάννην. (IB'. 17 – 50) Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐμαρτύρει ὁ ὄχλος ὁ ὢν μετ' αὐτοῦ ὅτε τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου καὶ ἤγειρεν αὐτόν ἐκ νεκρῶν. Διὰ</p>		<p>Καθίσματα. Ἡ Πόρνη ἦλθε κοντά σου, ἀδειάζοντας στά πόδια σου, Φιλάνθρωπε, μύρα μαζί μέ δάκρυα, καί μέ τήν προσταγή σου λυτρώνεται ἀπό τή δυσομία (τήν ἄσχημη μυρωδιά) τῶν ἀμαρτημάτων· ἀλλά ὁ ἀχάριστος μαθητῆς ἀναπνέοντας τή χάρη σου, τήν ἀποβάλλει καί ἀναμειγνύεται μέ τό βορβορο (τήν ἀκαθαρσία), προδίδοντας ἀπό φιλαργυρία. Δόξα στήν εὐσπλαχνία σου, Χριστέ.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... (Πάλι τὸ ἴδιο). Ὁ Ἰούδας ὁ δόλιος κυριευμένος ἀπό τή φιλαργυρία, ἐμελέτησε νά προδώσει μέ δόλιο τρόπο ἐσένα τό θησαυρό τῆς ζωῆς. Γι' αὐτό καί ὅπως ὁ μεθυσμένος, τρέχει στούς Ἰουδαίους, λέγει στούς παρανόμους. Τί θέλετε νά μοῦ δώσετε, κι ἐγὼ θά σᾶς τόν παραδώσω γιά νά τόν σταυρώσετε.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... (Πάλι τὸ ἴδιο). Ἡ Πόρνη μέ κλάματα κραύγαζε, Φιλάνθρωπε, σφογιζοντας θερμά τά ἀμόλυντα πόδια σου μέ τίς τρίχες τῆς κεφαλῆς της, καί καί στενάζοντας ἀπό τά κατάβαθά της Μή μέ διώξεις καί μή μέ σιχαθεῖς, Θεέ μου, ἀλλά δέξου με μετανοημένη καί σῶσε με, ὡς ὁ μόνος φιλάνθρωπος.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... (Πάλι τὸ ἴδιο). Εὐαγγέλιο. Κατὰ Ἰωάννην. (IB'. 17-50). Ἐκεῖνο τόν καιρό μαρτυροῦσε τό πλῆθος πού ἦταν μαζί του (μέ τό Χριστό), ὅταν φώναξε τόν Λάζαρο ἀπό τό μνημεῖο καί τόν ἀνέστησε ἀπό τούς νεκρούς. Γι' αὐτό καί</p>
---	--	---

τοῦτο καὶ ὑπήντησεν αὐτῶ ὁ ὄχλος, ὅτι ἤκουσαν τοῦτο αὐτὸν πεποικέναι τὸ σημεῖον. Οἱ οὖν Φαρισαῖοι εἶπον πρὸς ἑαυτούς· θεωρεῖτε ὅτι οὐκ ὠφελεῖτε οὐδέν; ἴδε ὁ κόσμος ὀπίσω αὐτοῦ ἀπῆλθεν. Ἦσαν δέ τινες Ἕλληνες ἐκ τῶν ἀναβαινόντων ἵνα προσκυνήσωσιν ἐν τῇ ἑορτῇ. Οὗτοι οὖν προσῆλθον Φίλιππῳ τῷ ἀπὸ Βηθσαϊδᾶ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἠρώτων αὐτὸν λέγοντες· Κύριε, θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν. Ἔρχεται Φίλιππος καὶ λέγει τῷ Ἀνδρέᾳ, καὶ πάλιν Ἀνδρέας καὶ Φίλιππος λέγουσι τῷ Ἰησοῦ· ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίνατο αὐτοῖς λέγων. Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου. Ἄμην ἄμην λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσῶν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτὸς μόνος μένει· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, πολὺν καρπὸν φέρει. Ὁ φιλῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπολέσει αὐτήν, καὶ ὁ μισῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, εἰς ζωὴν αἰώνιον φυλάξει αὐτήν. Ἐὰν ἐμοὶ διακονῇ τις, ἐμοὶ ἀκολουθεῖτω, καὶ ὅπου εἰμὶ ἐγώ, ἐκεῖ καὶ ὁ διάκονος ὁ ἐμὸς ἔσται· καὶ ἐὰν τις ἐμοὶ διακονῇ, τιμήσει αὐτὸν ὁ πατήρ. Νῦν ἡ ψυχὴ μου τετάρακται, καὶ τί εἶπω; Πάτερ, σῶσόν με ἐκ τῆς ὥρας ταύτης. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἦλθον εἰς τὴν ὥραν ταύτην. Πάτερ, δόξασόν σου τὸ ὄνομα. Ἦλθεν οὖν φωνὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· καὶ ἐδόξασα καὶ πάλιν δοξάσω. Ὁ οὖν ὄχλος ὁ ἑστῶς καὶ ἀκούσας ἔλεγε βροντὴν γεγονέναι· ἄλλοι ἔλεγον·

τόν ὑποδέχθηκε ὁ κόσμος, γιατί ἄκουσε ὅτι ὁ Χριστός ἔκανε αὐτό τό θαῦμα. Οἱ Φαρισαῖοι λοιπόν εἶπαν μεταξύ τους· βλέπετε ὅτι δέν κερδίζετε τίποτε; νά, τώρα ὁ κόσμος μᾶς ἐγκατέλειψε καὶ ἀκολούθησε αὐτόν. Καί ἦταν κάποιοι Ἕλληνες ἀπό ἐκείνους πού ἀνέβαιναν στά Ἱεροσόλυμα, γιά νά προσκυνήσουν κατά τήν ἑορτή τοῦ Πάσχα. Αὐτοί λοιπόν πλησίασαν τόν Φίλιππο πού ἦταν ἀπό τή Βηθσαϊδᾶ τῆς Γαλιλαίας, καί τόν παρακαλοῦσαν λέγοντας· Κύριε, θέλουμε νά δοῦμε τόν Ἰησοῦ. Ἔρχεται ὁ Φίλιππος καὶ τό λέγει στόν Ἀνδρέα, καί πάλι ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Φίλιππος τό λένε στόν Ἰησοῦ· καί ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίθηκε σ' αὐτούς λέγοντας. Ἦλθε ἡ ὥρα, νά δοξασθεῖ ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ πού ἔγινε ἄνθρωπος. Ἀλήθεια, ἀλήθεια σᾶς λέγω, ἐὰν ὁ σπόρος τοῦ σιταριοῦ δέν πέσει στή γῆ καὶ πεθάνει, μένει μόνος· ἐὰν ὅμως πεθάνει, ἀποδίδει πολὺ καρπό. Ὅποιος ἀγαπᾷ τή ζωὴ του θά τήν χάσει στήν αἰωνιότητα, καί ὅποιος μισεῖ τή ζωὴ του σ' αὐτό τόν κόσμο (γιά τό καθῆκον), θά τή διαφυλάξει σέ ζωὴ αἰώνια. Ἐὰν κάποιος θέλει νά μέ ὑπηρετεῖ, ἐμένα ἄς ἀκολουθεῖ, καί ὅπου εἶμαι ἐγώ, ἐκεῖ θά εἶναι καί ὁ ὑπηρέτης μου, καί ἐὰν κάποιος μέ ἀκολουθεῖ, θά τόν τιμήσει ὁ Πατέρας μου. Τώρα ὅμως ἡ ψυχὴ μου εἶναι ταραγμένη μπροστά στό θάνατο, καί τί νά πῶ; Πατέρα, σῶσε με ἀπ' αὐτή τήν ὥρα. Ἀλλά γι' αὐτό ἦλθα σ' αὐτή τήν ὥρα. Πατέρα, δόξασε τό ὄνομά σου. Ἦλθε λοιπόν φωνή ἀπό τόν οὐρανό (πού ἔλεγε), καί τό δόξασα καί πάλι θά τό δοξάσω (μέ τή δική σου παρουσία). Τό πλήθος λοιπόν πού ἦταν ἐκεῖ καί τό ἄκουσε, ἔλεγε ὅτι ἦταν βροντή· ἄλλοι ἔλεγαν ὅτι τοῦ μίλησε Ἄγγελος. Ἀποκρίθηκε ὁ

Ἄγγελος αὐτῷ λελάληκεν. Απεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν. Οὐ δι' ἐμὲ αὕτη ἢ φωνὴ γέγονεν, ἀλλὰ δι' ὑμᾶς. Νῦν κρίσις ἐστὶ τοῦ κόσμου τούτου, νῦν ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου ἐκβληθήσεται ἔξω· καὶ ἐγὼ ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντα ἐλκύσω πρὸς ἑμαυτόν. Τοῦτο δὲ ἔλεγε σημαίνων ποῖον θανάτῳ ἤμελλον ἀποθνήσκειν. Απεκρίθη αὐτῷ ὁ ὄχλος. Ἡμεῖς ἠκούσαμεν ἐκ τοῦ νόμου ὅτι ὁ Χριστὸς μένει εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ πῶς σὺ λέγεις, ὅτι δεῖ ὑψωθῆναι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου; τίς ἐστὶν οὗτος ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου; Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. Ἔτι μικρὸν χρόνον τὸ φῶς μεθ' ὑμῶν ἐστὶ· περιπατεῖτε ἕως τὸ φῶς ἔχετε, ἵνα μὴ σκοτία ὑμᾶς καταλάβῃ· καὶ ὁ περιπατῶν ἐν τῇ σκοτίᾳ οὐκ οἶδεν ποῦ ὑπάγει. Ἔως τὸ φῶς ἔχετε, πιστεύετε εἰς τὸ φῶς ἵνα υἱοὶ φωτὸς γένησθε. Ταῦτα ἐλάλησεν Ἰησοῦς, καὶ ἀπελθὼν ἐκρύβη ἀπ' αὐτῶν. Τοσαῦτα δὲ αὐτοῦ σημεῖα πεποιηκότος ἔμπροσθεν αὐτῶν οὐκ ἐπίστευον εἰς αὐτόν, ἵνα ὁ λόγος Ἡσαΐου τοῦ προφήτου πληρωθῇ ὃν εἶπε· Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν; καὶ ὁ βραχίων Κυρίου τίνι ἀπεκαλύφθη; διὰ τοῦτο οὐκ ἠδύναντο πιστεῦειν, ὅτι πάλιν εἶπεν Ἡσαΐας. Τετύφλωκεν αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν, ἵνα μὴ ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ νοήσωσι τῇ καρδίᾳ καὶ ἐπιστραφῶσι, καὶ ἰάσομαι αὐτούς. Ταῦτα εἶπεν Ἡσαΐας ὅτε εἶδεν

Ἰησοῦς καὶ εἶπε. Αὕτη ἢ φωνὴ δὲν ἔγινε γιὰ μένα, ἀλλὰ γιὰ σᾶς. Τώρα θὰ κριθεῖ ὁ κόσμος αὐτός, τώρα ὁ ἄρχοντας αὐτοῦ τοῦ κόσμου (ὁ σατανᾶς) θὰ ἀποβληθεῖ ἔξω ἀπὸ τὸ κράτος του· καὶ ἐγὼ ὅταν ὑψωθῶ ἀπὸ τῆς γῆς στοῦ Σταυροῦ, θὰ προσελκύσω ὅλους στὸν ἑαυτό μου. Καὶ τότε ἔλεγε αὐτὸ ἐπισημαίνοντας μὲ ποιὸ θάνατο ἐπρόκειτο νὰ πεθάνει. Απεκρίθηκε τότε πλῆθος καὶ τοῦ εἶπε. Ἐμεῖς ἀκούσαμε ἀπὸ τῆς μελέτης τοῦ Νόμου, ὅτι ὁ Χριστὸς μένει αἰώνια, καὶ πῶς ἐσύ λές, ὅτι πρέπει νὰ ὑψωθεῖ στοῦ Σταυροῦ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου; Ποιὸς εἶναι αὐτός ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου; Εἶπε λοιπὸν σ' αὐτούς ὁ Ἰησοῦς. Ἀκόμη λίγον καιρὸ θὰ εἶναι τὸ φῶς ἀνάμεσά σας· περιπατεῖτε ἕως ὅτου ἔχετε τὸ φῶς, γιὰ νὰ μὴ σᾶς προλάβει τὸ σκοτάδι· γιατί αὐτὸς ποῦ περιπατεῖ στοῦ σκοτάδι δὲν ξέρει ποῦ πηγαίνει. Ἐφ' ὅσον ἔχετε τὸ φῶς, πιστεύετε στοῦ φῶς, γιὰ νὰ γίνετε παιδιὰ τοῦ φωτός. Αὐτὰ εἶπε ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔφυγε καὶ κρύφθηκε ἀπ' αὐτούς. Καὶ ἐνῶ αὐτὸς ἔκανε τόσα θαύματα μπροστά τους, δὲν πίστευαν σ' αὐτόν, γιὰ νὰ ἐκπληρωθεῖ ὁ λόγος τοῦ Προφήτου Ἡσαΐα, τὸν ὁποῖο εἶπε· Κύριε, ποιὸς ἐπίστεψε στοῦ κήρυγμα ποῦ ἄκουσε ἀπὸ μᾶς; καὶ ἡ δύναμη τοῦ Κυρίου σέ ποιὸν φανερώθηκε; (Σὲ λίγους). Γι' αὐτὸ δὲν μποροῦσαν νὰ πιστέψουν, διότι πάλιν εἶπε ὁ Ἡσαΐας. (Λόγω τῆς κακῆς τους προαιρέσεως ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε), νὰ τυφλωθοῦν τὰ μάτια τοῦ νοῦ τους καὶ νὰ πορωθεῖ ἡ καρδιά τους, γιὰ νὰ μὴ δοῦν μὲ τὰ πνευματικὰ μάτια τους καὶ νὰ μὴν κατανοήσῃ ἡ καρδιά τους καὶ ἐπιστρέψουν μὲ τῆς μετάνοια καὶ τοὺς θεραπεύσω. Αὐτὰ εἶπε ὁ Ἡσαΐας, ὅταν εἶδε σέ ὄραμα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ καὶ μίλησε γι' αὐτόν. Ἀλλ' ὅμως καὶ ἀπὸ τοὺς

τὴν δόξαν αὐτοῦ καὶ ἐλάλησε περὶ αὐτοῦ.
 Ὅμως μέντοι καὶ ἐκ τῶν ἀρχόντων πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν, ἀλλὰ διὰ τοὺς Φαρισαίους οὐχ ὠμολόγουν, ἵνα μὴ ἀποσυνάγωγοι γένωνται· ἠγάπησαν γὰρ τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἢπερ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ. Ἰησοῦς δὲ ἔκραξε καὶ εἶπεν. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ πιστεύει εἰς ἐμὲ, ἀλλ' εἰς τὸν πέμψαντά με, καὶ ὁ θεωρῶν ἐμὲ θεωρεῖ τὸν πέμψαντά με. Ἐγὼ φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθα, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ ἐν τῇ σκοτίᾳ μὴ μείνη. Καὶ ἐάν τις μου ἀκούσῃ τῶν ῥημάτων καὶ μὴ πιστεύσῃ, ἐγὼ οὐ κρίνω αὐτόν· οὐ γὰρ ἦλθον ἵνα κρίνω τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σώσω τὸν κόσμον. Ὁ ἀθετῶν ἐμὲ καὶ μὴ λαμβάνων τὰ ῥήματά μου, ἔχει τὸν κρίνοντα αὐτόν· ὁ λόγος ὃν ἐλάλησα, ἐκεῖνος κρίνει αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ. Ὅτι ἐγὼ ἐξ ἑμαυτοῦ οὐκ ἐλάλησα, ἀλλ' ὁ πέμψας με πατήρ αὐτός μοι ἐντολὴν ἔδωκε τί εἶπω καὶ τί λαλήσω· καὶ οἶδα ὅτι ἡ ἐντολὴ αὐτοῦ ζωὴ αἰώνιος ἐστίν. Ἄ οὖν λαλῶ ἐγὼ, καθὼς εἶρηκέ μοι ὁ πατήρ, οὕτω λαλῶ.

Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Σελίς 23-25).

Ωιδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

«Τῆς Πίστεως ἐν πέτρᾳ με στερεώσας,
 ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου·
 εὐφράνθη γὰρ τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν,
 οὐκ ἔστιν ἄγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι

ἄρχοντες πολλοὶ πίστεψαν σ' αὐτόν, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ φόβου τῶν Φαρισαίων δέν τό ὁμολογοῦσαν γιά νά μή ἀποβληθοῦν ἀπό τή συναγωγή (νά μήν ἀφορισθοῦν)· γιατί ἀγάπησαν τή δόξα τῶν ἀνθρώπων περισσότερο παρά τή δόξα τοῦ Θεοῦ. Καί ὁ Ἰησοῦς φώναξε καί εἶπε. Ὅποιος πιστεύει σ' ἐμένα, δέν πιστεύει σ' ἐμένα, ἀλλά σ' αὐτόν πού μέ ἔστειλε, καί αὐτός πού βλέπει ἐμένα, βλέπει αὐτόν πού μέ ἔστειλε. Ἐγὼ ἦλθα στόν κόσμο ὡς πνευματικό φῶς, ὥστε κάθε ἕνας πού πιστεύει σ' ἐμένα νά μή μείνει στό πνευματικό σκοτάδι. Καί ἂν κάποιος ἀκούσει τά λόγια μου καί δέν πιστέψει, δέν θά τόν κρίνω ἐγώ· διότι δέν ἦλθα γιά νά κρίνω τόν κόσμο, ἀλλά γιά νά σώσω τόν κόσμο. Ἐκεῖνος πού δέ μέ ὑπακούει καί δέ λαμβάνει ὑπόψη του τά λόγια μου, ἔχει αὐτόν πού θά τόν κρίνει· τά λόγια πού εἶπα, ἐκεῖνα θά τόν κρίνουν τήν τελευταία ἡμέρα τῆς παγκόσμιας κρίσης· Γιατί ἐγὼ δέ μίλησα ἀπό τόν ἑαυτό μου, ἀλλά ὁ Πατέρας πού μέ ἔστειλε ἐκεῖνος μοῦ ἔδωσε ἐντολή τί νά διδάξω καί μέ ποιά λόγια νά τό πῶ· Καί γνωρίζω ὅτι ἡ ἐντολή του εἶναι ζωὴ αἰώνια. Αὐτά λοιπόν πού λέγω ἐγώ, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ Πατέρας, ἔτσι τά λέγω καί τά διδάσκω.

Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Σελίδα 23-25).

Ωιδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἄφοῦ μέ στερεώσες ἐπάνω στήν πέτρα τῆς πίστεως,
 ἄνοιξες διάπλατα τό στόμα μου ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν μου· διότι εὐφράνθηκε τό πνεῦμα μου μέ τό νά ψάλλω,
 ὅτι δέν ὑπάρχει ἄλλος Ἅγιος ὅπως ὁ Θεός μας, καί δέν

δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Ἐν κενοῖς τὸ συνέδριον τῶν ἀνόμων, καὶ γνώμη συναθροίζεται κακοτρόπῳ, κατάκριτον τὸν ῥύστην σε ἀποφῆναι Χριστέ, ᾧ ψάλλομεν· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Τὸ δεινὸν βουλευτήριον τῶν ἀνόμων, σκέπτεται, θεομάχου ψυχῆς ὑπάρχον, ὡς δύσχρηστον τὸν δίκαιον ἀποκτεῖναι, Χριστόν, ᾧ ψάλλομεν. Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Καταβασία.

«Τῆς Πίστεως ἐν πέτρᾳ με στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου· εὐφράνθη γὰρ τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν· οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Μικρά Συναπτή. (Σελίδα 26).

Κοντάκιον.

Ἵπὲρ τὴν Πόρνην Ἀγαθὴ ἀνομήσας, δακρῦων ὄμβρους οὐδαμῶς σοι προσῆξα, ἀλλὰ σιγῇ δεόμενος προσπίπτω σοι, πόθῳ ἀσπαζόμενος, τοὺς ἀχράντους σου πόδας, ὅπως μοι τὴν ἄφεισιν, ὡς Δεσπότης παρὰσχης, τῶν ὀφλημάτων κρᾶζοντι Σωτήρ. Ἐκ τοῦ βορβόρου τῶν ἔργων μου ῥῦσαι με.

Ὁ Οἶκος.

Ἡ πρώην ἄσωτος Γυνή, ἐξαίφνης σώφρων ὤφθη, μισήσασα τὰ ἔργα, τῆς αἰσχροῦς

ὑπάρχει δίκαιος ἐκτός ἀπό σένα, Κύριε.

Τὸ συνέδριον τῶν ἀνόμων συναθροίζεται χωρὶς λόγο καὶ μὲ κακόβουλη γνώμη, γιὰ νὰ ἀποφανθεῖ ὅτι εἶσαι ἄξιος καταδίκης ἐσύ, Χριστέ ὁ Λυτρωτής, στὸν ὁποῖο ψάλλομε· Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεὸς μας καὶ δὲν ὑπάρχει Ἄγιος ἐκτός ἀπό σένα, Κύριε.

Τὸ φοβερό (τὸ ἄθλιο) συνέδριον τῶν ἀνόμων ἔχοντας ψυχὴ ἀντίπαλη μὲ τὸ Θεό, σκέπτεται νὰ θανατώσει τὸν δίκαιο Χριστό, ἐπειδὴ δὲν συνεργάζεται μαζί τους, στὸν ὁποῖο ψάλλομε. Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεὸς μας καὶ δὲν ὑπάρχει Ἄγιος ἐκτός ἀπό σένα, Κύριε.

Καταβασία.

Ἀφοῦ μὲ στερέωσε ἐπάνω στὴν πέτρα τῆς πίστεως, ἄνοιξες διάπλατα τὸ στόμα μου ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν μου· διότι εὐφράνθηκε τὸ πνεῦμα μου μὲ τὸ νὰ ψάλλω, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλος Ἄγιος ὅπως ὁ Θεὸς μας, καὶ δὲν ὑπάρχει δίκαιος ἐκτός ἀπό σένα, Κύριε.

Μικρὴ Συναπτή. (Σελίδα 26).

Κοντάκιο.

Ἄν καὶ παρανόμησα περισσότερο ἀπὸ τὴν Πόρνη, καθόλου δὲν πρόσφερα σ' ἐσένα βροχές δακρῦων, ἀλλὰ παρακαλώντας σε σιωπηλά, πέφτω γονατιστός μπροστὰ σου φιλώντας μὲ πόθο τὰ ἀμόλυντα πόδια σου, γιὰ νὰ προσφέρεις τὴ συγχώρηση τῶν ἀμαρτημάτων ὡς Κύριος, σ' ἐμένα πού κραυγάζω, Σωτήρα. Γλύτωσέ με ἀπὸ τὸ βόρβορο (τὴ βρωμιὰ) τῶν ἔργων μου.

Ὁ Οἶκος.

Ἡ πρώην ἄσωτη Γυναίκα ξαφνικὰ φάνηκε συνετὴ, ἀφοῦ μίσησε τὰ ἔργα τῆς αἰσχροῦς ἀμαρτίας καὶ τίς

ἀμαρτίας, καὶ ἡδονὰς τοῦ σώματος,
διενθυμουμένη τὴν αἰσχύνην τὴν πολλήν, καὶ
κρίσιν τῆς κολάσεως, ἣν ὑποστῶσι πόρνοι καὶ
ἄσωτοι, ὧν περ πρῶτος πέλω, καὶ πτοοῦμαι,
ἀλλ' ἐμμένω τῇ φαύλῃ συνηθείᾳ ὁ ἄφρων, ἡ
Πόρνη δὲ γυνή, καὶ πτοηθεῖσα, καὶ
σπουδάσασα ταχύ, ἦλθε βοῶσα πρὸς τὸν
Λυτρωτὴν· Φιλάνθρωπε καὶ οἰκτίριμον, ἐκ τοῦ
βορβόρου τῶν ἔργων μου ρῦσαί με.

Συναξάριον.

(Τοῦ Μηναίου).

Τοῦ Τριωδίου.

Τῇ ἀγία καὶ μεγάλη Τετάρτη, τῆς
ἀλειψάσης τὸν Κύριον μύρω Πόρνης γυναικός,
μνεΐαν ποιῆσθαι οἱ θεϊότατοι Πατέρες
ἐθέσπισαν, ὅτι πρὸ τοῦ σωτηρίου Πάθους
μικρὸν τοῦτο γέγονε.

Στίχοι. Γυνή, βαλοῦσα σώματι Χριστοῦ
μύρον, Τὴν Νικοδήμου προὔλαβε συμρναλόην.

Ἀλλ' ὁ τῶ νοητῶ μύρω χρισθεῖς, Χριστέ ὁ
Θεός, τῶν ἐπιρρύτων παθῶν ἐλευθέρωσον, καὶ
ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ὁ μόνος ἀγαθός, καὶ
φιλάνθρωπος. Ἀμήν.

Ωιδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

«Ῥῆμα τυράννου, ἐπεὶ ὑπερίσχυσεν,
ἐπταπλασίως κάμιнос, ἐξεκαύθη ποτέ, ἐν ἣ
Παῖδες οὐκ ἐφλέχθησαν, βασιλέως πατήσαντες
δόγμα, ἀλλ' ἐβῶν. Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν

ἡδονές τοῦ σώματος φέρνοντας στό νοῦ τῆς τὴν πολλή
ντροπή καὶ τὴν καταδίκη τῆς κολάσεως, τὴν ὁποία θά
ὑποστοῦν οἱ πόρνοι καὶ οἱ ἄσωτοι, μεταξύ τῶν ὁποίων
πρῶτος εἶμαι ἐγώ, καὶ φοβοῦμαι, ἀλλά παραμένω στή δι-
ευθαρμένη συνηθείᾳ ἐγώ ὁ ἀπερίσκεπτος· ἡ Πόρνη ὁμως
γυναίκα καὶ φοβήθηκε καὶ ἔσπευσε βιαστικά, καὶ ἦλθε σ'
ἐσένα τό Λυτρωτὴ κραυγάζοντας· Φιλάνθρωπε καὶ
εὐσπλαχνε Κύριε, γλύτωσέ με ἀπὸ τό βορβόρο τῶν ἔργων
μου.

Συναξάριον.

(Τοῦ Μηναίου).

Τοῦ Τριωδίου.

Κατὰ τὴν ἀγία καὶ μεγάλη Τετάρτη οἱ ἅγιοι Πατέρες
θέσπισαν (καθόρισαν) νά ἐνθυμούμεθα τὴν Πόρνη γυ-
ναίκα πού ἄλειψε τὸν Κύριο μέ μύρο, γιατί αὐτό ἔγινε λί-
γο πρὶν ἀπὸ τό σωτήριο Πάθος του.

Στίχοι. Γυναίκα πού ἄλειψε τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ μέ
μύρο προηγήθηκε ἀπὸ τό Νικόδημο πού πρόσφερε συμύρ-
να καὶ ἀλόη.

Ἀλά ἐσύ πού χρίσθηκες μέ τό πνευματικό μύρο (τοῦ
Ἁγίου Πνεύματος), Χριστέ Θεέ μας, ἐλευθέρωσέ μας ἀπὸ
τούς χειμάρρους τῶν παθῶν καὶ ἐλέησέ μας, ὡς ὁ μόνος
ἀγαθός καὶ Φιλάνθρωπος. Ἀμήν.

Ωιδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

Ἐπειδὴ ἐπιβλήθηκε ἡ διαταγή τοῦ τυράννου, παλαιὰ
κἀηκε ἐπτά φορές τό καμίνι, στό ὁποῖο οἱ Νέοι δέν κἀη-
καν, μολονότι καταπάτησαν τό διάταγμα τοῦ βασιλιᾶ,
ἀλλά κραύγαζαν. Ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριον

Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ἀποκενοῦσα, Γυνὴ μύρον ἔντιμον, δεσποτικὴ καὶ θεία, φρικτὴ κορυφῇ, Χριστὲ τῶν ἰχνῶν σου ἐπελάβετο, τῶν ἀχράντων, κεχραμέναις παλάμαις, καὶ ἐβόα. Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δάκρυσι πλύνει, τοὺς πόδας ὑπεύθυνος, ἁμαρτίαις τοῦ πλάσαντος, καὶ ἐκμάσσει θριξί· διὸ τῶν ἐν βίῳ οὐ διήμαρτε, πεπραγμένων τῆς ἀπολυτρώσεως, ἀλλ' ἐβόα. Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἱερουργεῖται, τὸ λύτρον εὐγνώμονι, ἐκ σωτηρίων σπλάγχνων τε, καὶ δακρῶν πηγῆς, ἐν ἧ δια τῆς ἐξαγορεύσεως, ἐκπλυθεῖσα οὐ κατησχύνετο, ἀλλ' ἐβόα. Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

«Ῥῆμα τυράννου, ἐπεὶ ὑπερίσχυσεν, ἑπταπλασίως κάμιнос, ἐξεκαύθη ποτέ, ἐν ἧ Παιῖδες οὐκ ἐφλέχθησαν, βασιλέως πατήσαντες δόγμα, ἀλλ' ἐβόων. Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἀδειάζοντας ἡ Γυναίκα ὄλο τό βαρύτιμο μύρο στό δεσποτικό καὶ θεϊκό καὶ φρικτό (σεβάσμιο) κεφάλι σου, ἔπιασε τὰ ἀμόλυντα πόδια σου μέ τίς μολυσμένες παλάμες της καὶ κραύγαζε. Ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τόν Κύριο ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Μέ δάκρυα πλύνει ἡ ἔνοχη γιά τίς ἁμαρτίες της τὰ πόδια τοῦ πλαστοουργοῦ, καὶ τὰ σφογγίζει μέ τίς τρίχες της· γι' αὐτό δέν ἔπεσε ἔξω στήν ἐλπίδα νά βρεῖ τήν ἀπολύτρωση ἀπό ὅσα ἔπραξε στή ζωή της, ἀλλά φώναζε. Ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τόν Κύριο ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τό ἱερό ἔργο τοῦ λυτρωτικοῦ καθαρισμοῦ πραγματοποιοῖται στήν καλοπροαίρετη γυναίκα χάρη καὶ στή σωτήρια εὐσπλαχνία καὶ στήν πηγὴ τῶν δακρῶν, μέσα στήν ὁποῖα ἀφοῦ πλύθηκε, δέν ντρεπόταν ἀλλά ἐκραύγαζε. Ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τόν Κύριο ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Καταβασία.

Ἵμνοῦμε, δοξολογοῦμε, καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριον.

Ἐπειδὴ ἐπιβλήθηκε ἡ διαταγὴ τοῦ τυράννου, παλαιὰ κάηκε ἑπτὰ φορές τό καμίνι, στό ὁποῖο οἱ Νέοι δέν κάηκαν, μολονότι καταπάτησαν τό διάταγμα τοῦ βασιλιᾶ, ἀλλά κραύγαζαν. Ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τόν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

<p>Τιμιωτέρα (Σελίς 29). Ωιδή Θ'. Ὁ Εἰρμός. «Ψυχαῖς καθαραῖς, καὶ ἀρρουπώτοις χειλέσι, δεῦτε μεγαλύνωμεν τὴν ἀκηλίδωτον, καὶ ὑπέραγνον Μητέρα τοῦ Ἐμμανουήλ, δι' αὐτῆς τῷ ἕξ αὐτῆς, προσφέροντες πρεσβείαν τεχθέντι. Φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς».</p> <p>Ἀγνώμων φανείς, καὶ πονηρὸς ζηλότυπος, δῶρον ἀξιοθέον λογοπραγεῖ, δι' οὗ ὀφειλέσιον ἐλύθη ἀμαρτημάτων, καπηλεύων ὁ δεινός, Ἰούδας τὴν φιλόθεον χάριν. Φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.</p> <p>Λέγει πορευθεῖς, τοῖς παρανόμοις ἄρχουσι. Τί μοι δοῦναι θέλετε καὶ γὰρ Χριστὸν ὑμῖν, τὸν ζητούμενον, τοῖς θέλουσι παραδώσω; οἰκειότητα Χριστοῦ, Ἰούδας ἀντωσάμενος χρυσοῦ. Φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.</p> <p>Ὡ πηρωτικῆς, φιλαργυρίας ἄσπονδει! λήθης ὅθεν ἔτυχες, ὅτι ψυχῆς, οὐδ' ὅς ἰσοστάσιος ὁ Κόσμος, ὡς ἐδιδάχθης· ἀπογνώσει γὰρ σαυτὸν, ἐβρόχισας ἀνάψας προδότα. Φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.</p> <p>Καταβασία. «Ψυχαῖς καθαραῖς, καὶ ἀρρουπώτοις</p>		<p>Τιμιωτέρα. (Σελίδα 29). Ωιδή Θ'. Ὁ Εἰρμός. Μέ ψυχές καθαρές καὶ μέ ἀμόλυντα (καθαρά) χεῖλη, ἐλάτε νὰ μεγαλύνουμε τὴν ἀκηλίδωτη καὶ ὑπρεβολικὰ ἀγνή Μητέρα τοῦ Ἐμμανουήλ (ὁ Θεός εἶναι μαζί μας), προσφέροντας πρεσβεία μέσω αὐτῆς σ' αὐτόν πού γεν- νήθηκε ἀπ' αὐτήν. Σπλαχνίσου τίς ψυχές μας, Χριστέ Θεέ μας, καὶ σῶσε μας.</p> <p>Δείχνοντας ὁ Ἰούδας ὅτι εἶναι ἀχάριστος καὶ πονηρὸς ζηλότυπος, λογαριάζει τὴν τιμὴ τοῦ δώρου (τοῦ μύρου) πού ἦταν ἀντάξιο τοῦ Θεοῦ, μέ τό ὅποιο διαλύθηκε τό χρέος τῶν ἀμαρτημάτων, καὶ ὑποβιβάζει ὁ ἄθλιος τὴν ἀρεστή στό Θεό διάθεση (καὶ προσφορά τῆς γυναίκας) σέ ἐμπορικὴ συναλλαγὴ. Σπλαχνίσου τίς ψυχές μας, Χριστέ Θεέ μας, καὶ σῶσε μας.</p> <p>Ὁ Ἰούδας ἐρχόμενος στοὺς παρανόμους ἄρχοντες λέγει. Τί θέλετε νὰ μοῦ δώσετε, κι ἐγὼ θά παραδώσω τόν Χριστό σ' ἐσᾶς πού τόν θέλετε καὶ τόν ζητᾶτε; ἔτσι ἀντάλλαξε τὴν οἰκειότητα (τὴ στοργή) τοῦ Χριστοῦ μέ χρυσό. Σπλαχνίσου τίς ψυχές μας, Χριστέ Θεέ μας, καὶ σῶσε μας.</p> <p>Ὡ στή φιλαργυρία πού σ' ἐτύφλωσε, ἀπάνθρωπε! Γι' αὐτό λησμόνησες ὅτι οὔτε ὅλος ὁ κόσμος δέν εἶναι ἰσάξιος μέ τὴν ψυχὴ, ὅπως διδάχθηκες· διότι ξαναμμένος ἀπὸ τὴν ἀπόγνωση ἀπαγχόνισες τόν ἐυτό σου (κρεμά- σθηκες), προδότη. Σπλαχνίσου τίς ψυχές μας, Χριστέ Θεέ μας, καὶ σῶσε μας.</p> <p>Καταβασία. Μέ ψυχές καθαρές καὶ μέ ἀμόλυντα (καθαρά) χεῖλη,</p>
---	--	---

χειλέσι, δεῦτε μεγαλύνωμεν τὴν ἀκηλίδωτον, καὶ ὑπέραγον Μῆτέρα τοῦ Ἐμμανουήλ, δι' αὐτῆς τῷ ἕξ αὐτῆς, προσφέροντες πρεσβείαν τεχθέντι. Φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς».

Μικρά Συναπτή. (Σελίς 29-30).

Ἐξαποστειλάριον. (Σελίς 30).

Εἰς τοὺς Αἴνους. Στίχοι. (Σελίς 30-32).

Τροπάρια.

Σὲ τὸν τῆς Παρθένου Υἱόν, Πόρνη ἐπιγνοῦσα Θεὸν ἔλεγεν, ἐν κλαυθμῷ δυσωποῦσα, ὡς δακρύων ἄξια πράξασα. Διάλυσον τὸ χρέος, ὡς καὶ γὰρ τοὺς πλοκάμους, ἀγάπησον φιλοῦσαν, τὴν δικαίως μισουμένην, καὶ πλησίον τελωνῶν σε κηρύξω, Εὐεργέτα φιλάνθρωπε.

Τὸ πολυτίμητον μύρον, ἡ Πόρνη ἔμιξε μετὰ δακρύων, καὶ ἐξέχεεν εἰς τοὺς ἀχράντους πόδας σου, καταφιλοῦσα· ἐκείνην εὐθύς ἐδικαίωσας, ἡμῖν δὲ συγχώρησιν δώρησαι· ὁ παθῶν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὅτε ἡ ἀμαρτωλός, προσέφερε τὸ μύρον, τότε ὁ μαθητής, συνεφώνει τοῖς παρανόμοις· ἡ μὲν ἔχαιρε κενοῦσα τὸ πολυτίμιον, ὁ δὲ ἔσπευδε πωλῆσαι τὸν ἀτίμητον, αὕτη τὸν Δεσπότην ἐπεγίνωσκεν, οὗτος τοῦ Δεσπότητος ἐχωρίζετο, αὕτη ἠλευθεροῦτο, καὶ ὁ Ἰούδας δοῦλος ἐγεγόνει τοῦ ἐχθροῦ. Δεινὸν ἡ ῥαθυμία! μεγάλη ἡ μετάνοια! ἦν μοι δώρησαι Σωτήρ, ὁ

ἐλάτε νὰ μεγαλύνουμε τὴν ἀκηλίδωτη καὶ ὑπρεβολικά ἀγνή Μῆτέρα τοῦ Ἐμμανουήλ (ὁ Θεός εἶναι μαζί μας), προσφέροντας πρεσβεία μέσω αὐτῆς σ' αὐτόν πού γεννήθηκε ἀπ' αὐτήν. Σπλαχνίσου τίς ψυχές μας, Χριστέ Θεέ μας, καὶ σῶσε μας.

Μικρὴ Συναπτή. (Σελίδα 29-30).

Ἐξαποστειλάριο. (Σελίδα 30).

Αἴνοι. Στίχοι. (Σελίδα 30-32).

Τροπάρια.

Ἐσένα τὸν Υἱό τῆς Παρθένου ἢ Πόρνη ἀναγνωρίζοντάς σε ὡς Θεόν, ἐπειδὴ ἔπραξε ἔργα ἄξια δακρύων, ἔλεγε παρακαλώντας μέ κλάματα. Διάλυσε τὸ χρέος τῶν ἀμαρτιῶν μου, ὅπως κι ἐγὼ τίς πλεξοῦδες τῶν μαλλιῶν μου, ἀγάπησε ἐμένα πού σε ἀγαπῶ, ἀλλὰ δικαιολογημένα θεωροῦμαι ἀξιομίσητη, καὶ θά σε κηρύξω στοὺς τελῶνες, Εὐεργέτα φιλάνθρωπε.

Τὸ πολυτίμο μύρο ἡ Πόρνη τὸ ἀνέμιξε μέ δάκρυα καὶ τὸ ἔχυσε στὰ ἀμόλυντα πόδια σου καταφιλώντας τα· ἐκείνη τὴν ἀθώωσες ἀμέσως, ἀλλὰ καὶ σ' ἐμᾶς συγχώρηση δώρισε, ἐσύ πού ἔπαθες γιὰ μᾶς καὶ σῶσε μας.

Ὅταν ἡ ἀμαρτωλὴ γυναίκα προσέφερε τὸ μύρο, τότε ὁ μαθητής ἐρχόταν σέ συμφωνία μέ τοὺς παρανόμους· ἐκείνη βέβαια χαιρόταν, καθὼς ἀδειαζε τὸ πολυτίμο μύρο, ἐκεῖνος ὅμως βιαζόταν νὰ πουλήσει ἐσένα τὸν ἀνεκτίμητο· αὐτὴ ἀναγνώριζε τὸν Κύριο, αὐτὸς χωρίζεταν ἀπὸ τὸν Κύριο, αὐτὴ ἠλευθερωνόταν καὶ ὁ Ἰούδας γινόταν δοῦλος τοῦ ἐχθροῦ. Φοβερό πρᾶγμα ἡ ἀμέλεια! ἀλλὰ μεγάλο ἡ μετάνοια! αὐτὴν δώρισέ μου, Σωτήρα, ἐσύ

παθῶν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὡ τῆς Ἰούδα ἀθλιότητος! ἐθεώρει τὴν Πόρνην φιλοῦσαν τὰ ἴχνη, καὶ ἐσκέπτετο δόλω, τῆς προδοσίας τὸ φίλημα· ἐκείνη τοὺς πλοκάμους διέλυσε, καὶ οὗτος τῶ θυμῷ ἐδεσμεῖτο, φέρων ἀντὶ μύρου, τὴν δυσώδη κακίαν· φθόνος γὰρ οὐκ οἶδε, προτιμᾶν τὸ συμφέρον. Ὡ τῆς Ἰούδα ἀθλιότητος! ἀφ' ἧς ρῦσαι ὁ Θεὸς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα...

Ἡ ἀμαρτωλὸς ἔδραμε πρὸς τὸ μύρον, πριάσασθαι πολύτιμον μύρον, τοῦ μυρίσαι τὸν εὐεργέτην, καὶ τῶ μυρεψῶ ἐβόα. Δός μοι τὸ μύρον, ἵνα ἀλείψω καὶ γὰρ τὸν ἐξαλείψαντά μου πάσας τὰς ἀμαρτίας.

Καὶ νῦν...

Ἡ βεβυθισμένη τῆ ἀμαρτία, εὐρέ σε λιμένα τῆς σωτηρίας, καὶ μύρον σὺν δάκρυσιν κενοῦσά σοι ἐβόα. Ἴδε ὁ τῶν ἀμαρτανόντων τὴν μετάνοιαν φέρων· ἀλλὰ Δέσποτα διάσωσόν με, ἐκ τοῦ κλύδωνος τῆς ἀμαρτίας, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Μικρὰ Δοξολογία. (Σελίς 32-34).

Πληρωτικά.... Κεφαλοκλισία. (Σελίς 34-35).

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα. Στίχοι. (Σελίς 35-36-37).

Τροπάρια.

Σήμερα ὁ Χριστός, παραγίνεται ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φαρισαίου, καὶ γυνὴ ἀμαρτωλὸς προσελθοῦσα, τοῖς ποσὶν ἐκυλινδοῦτο βοῶσα.

πού ἔπαθες γιὰ μᾶς, καὶ σῶσε μας.

Ὡ στὴν ἀθλιότητα τοῦ Ἰούδα! ἔβλεπε τὴν Πόρνην νὰ φιλάει τὰ πόδια σου, καὶ μέ δόλο σκεφτόταν τὸ φίλημα τῆς προδοσίας· ἐκείνη ξέπλεξε τίς πλεξοῦδες της, καὶ αὐτὸς δενόταν μέ τὰ δεσμά τοῦ μίσους, προσφέροντας στό Διδάσκαλό του ἀντὶ μύρου τὴ βρωμερὴ κακία του· διότι ὁ φθόνος δέν ξέρει νὰ προτιμᾶ τὸ συμφέρον. Ὡ στὴν ἀθλιότητα τοῦ Ἰούδα! ἀπ' αὐτὴν ἀπάλλαξε τίς ψυχές μας, Θεέ μας.

Δόξα...

Ἡ ἀμαρτωλὴ γυναίκα ἔτρεξε πρὸς τὸ μύρο, γιὰ νὰ ἀγοράσει πολύτιμο (πανάκριβο) μύρο, καὶ νὰ ἀλείψει τὸν εὐεργέτη, καὶ στόν μυροπώλη φώναζε δυνατὰ. Δός μου τὸ μύρο, γιὰ νὰ ἀλείψω κι ἐγὼ αὐτόν πού μου ἐξάλειψε (μου ἔσβησε) ὅλες τίς ἀμαρτίες.

Καὶ νῦν...

Ἡ βυθισμένη στὴν ἀμαρτία σέ βρῆκε ὡς λιμάνι τῆς σωτηρίας, καὶ ἀδειάζοντας στά πόδια σου τὸ μύρο μαζί μέ τὰ δάκρυά της φώναζε. Κοίταξέ με ἐσύ πού δέχεσαι τὴ μετάνοια τῶν ἀμαρτωλῶν· ἀλλά, Κύριε, σῶσε με ἀπὸ τὴν τρικυμία τῆς ἀμαρτίας γὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Μικρὴ Δοξολογία. (Σελίδα 32-34).

Πληρωτικά.... Κεφαλοκλισία. (Σελίδα 34-35).

Ἀπόστιχα. Στοιχοί. (Σελίς 35-36-37).

Τροπάρια.

Σήμερα ὁ Χριστός ἔρχεται στό σπίτι τοῦ Φαρισαίου, καὶ μιὰ γυναίκα ἀμαρτωλὴ ἀφοῦ ἦλθε κοντά του, κυλιόταν στά πόδια του φωνάζοντας. Κοίτα αὐτὴν πού εἶναι

Ἴδε τὴν βεβυθισμένην τῇ ἁμαρτία, τὴν ἀπηλπισμένην διὰ τὰς πράξεις, τὴν μὴ βδελυχθεῖσαν παρὰ τῆς σῆς ἀγαθότητος· καὶ δός μοι Κύριε, τὴν ἄφεσιν τῶν κακῶν, καὶ σῶσόν με.

Ἦπλωσεν ἡ Πόρνη, τὰς τρίχας σοι τῷ Δεσπότη, ἤπλωσεν Ἰούδας, τὰς χεῖρας τοῖς παρανόμοις· ἡ μὲν, λαβεῖν τὴν ἄφεσιν, ὁ δέ, λαβεῖν ἀργύρια. Διό σοι βοῶμεν, τῷ πραθέντι καὶ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, Κύριε δόξα σοι.

Προσηλθε Γυνὴ δυσώδης καὶ βεβορβορωμένη, δάκρυα προχέουσα ποσί σου Σωτήρ, τὸ Πάθος καταγγέλλουσα. Πῶς ἀτενίσω σοι τῷ Δεσπότη; αὐτὸς γὰρ ἐλήλυθας, σῶσαι πόρνην, ἐκ βυθοῦ θανοῦσάν με ἀνάστησον, ὁ τὸν Λάζαρον ἐγείρας, ἐκ τάφου τετραήμερον, δέξαι μὲ τὴν τάλαιναν, Κύριε καὶ σῶσόν με.

Ἡ ἀπεγνωσμένη διὰ τὸν βίον, καὶ ἐπεγνωσμένη διὰ τὸν τρόπον, τὸ μύρον βαστάζουσα, προσηλθέ σοι βοῶσα. Μὴ με τὴν πόρνην ἀπορρίψης, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, μὴ μου τὰ δάκρυα παρίδης, ἡ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων· ἀλλὰ δέξαι με μετανοοῦσαν, ἣν οὐκ ἀπώσω ἁμαρτάνουσαν Κύριε, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Κύριε, ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις περιπεσοῦσα Γυνή, τὴν σὴν αἰσθημένη

βυθισμένη στήν ἁμαρτία, πού εἶναι ἀπελπισμένη γιὰ τίς πράξεις της, πού δέν τή σιχάθηκε ἡ ἀγαθότητά σου· καὶ δός μου, Κύριε τὴ συγχώρηση τῶν κακῶν πράξεών μου καὶ σῶσε με.

Ἄπλωσε ἡ Πόρνη τὰ μαλλιά της σ' ἐσένα τὸν Κύριο, ἄπλωσε καὶ ὁ Ἰούδας τὰ χέρια του στοὺς παρανόμους· ἐκείνη βέβαια γιὰ νὰ λάβει τὴ συγχώρηση, ἐκεῖνος ὁμως γιὰ νὰ λάβει χρήματα. Γι' αὐτὸ φωνάζουμε σ' ἐσένα πού πουλήθηκες καὶ μᾶς ἐλευθέρωσες, Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Σέ πλησίασε γυναῖκα βρωμερὴ καὶ μολυσμένη ἀπὸ τὸ βουρκο τῶν ἁμαρτιῶν, χύνοντας δάκρυα μπροστά στά πόδια σου, Σωτήρα, φανερώνοντας τὰ ἁμαρτωλά πάθη της λέγοντας. Πῶς νὰ ἀτενίσω ἐσένα τὸν Κυρίαρχο; (ἀλλὰ σέ ἀτενίζω), γιατί ἦλθες νὰ σώσεις ἐμένα τὴν πόρνη· ἀνάστησε ἐμένα τὴ νεκρὴ ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς ἁμαρτίας, ἐσύ πού ἀνάστησες ἀπὸ τὸν τάφο τετραήμερο νεκρό· δέξου με τὴν ταλαίπωρη, Κύριε, καὶ σῶσε με.

Ἡ τελείως ἀπελπισμένη ἀπὸ τὴν αἰσχροὴ ζωὴ της καὶ στηγματισμένη ἀπὸ ὅλους γιὰ τὴν αἰσχροὴ συμπεριφορὰ της, κρατώντας τὸ μύρο πλησίασε κοντά σου φωνάζοντας. Μὴ μὲ ἀποδιώξεις ἐμένα τὴν πόρνη Ἐσύ πού γεννήθηκες ἀπὸ Παρθένο, μὴ παραβλέψεις τὰ δάκρυά μου, Ἐσύ ἡ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων· ἀλλὰ δέξου με μετανοημένη, ἐμένα πού δέν μὲ ἀπώθησες (δέν μὲ ἔδιωξες), ὅταν ἀμάρτανα, Κύριε, γιὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Κύριε, ἡ Γυναῖκα πού περιέπεσε σέ πολλές ἁμαρτίες, ἐνοώντας τὴ δικὴ σου Θεότητα, ἀναλαμβάνοντας τὸ ἔργο

Θεότητα, μυροφόρου ἀναλαβοῦσα τάξιν,
 ὀδυρομένη μύρα σοι, πρὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ
 κομίζει. Οἴμοι! λέγουσα, ὅτι νύξ μοι, ὑπάρχει,
 οἴστρος ἀκολασίας, ζοφώδης τε καὶ ἀσέληνος,
 ἔρως τῆς ἀμαρτίας. Δέξαι μου τὰς πηγὰς τῶν
 δακρῶν, ὁ νεφέλαις διεξάγων τῆς θαλάσσης
 τὸ ὕδωρ· κάμφθητί μοι πρὸς τοὺς στεναγμοὺς
 τῆς καρδίας, ὁ κλίνας τοὺς οὐρανοὺς, τῇ ἀπάτῳ
 σου κενώσει· καταφιλήσω τοὺς ἀχράντους σου
 πόδας, ἀποσμήξω τούτους δὲ πάλιν, τοῖς τῆς
 κεφαλῆς μου βοστρύχοις, ὧν ἐν τῷ Παραδείσῳ
 Εὐὰ τὸ δειλινόν, κρότον τοῖς ὤσιν ἤχηθεῖσα, τῷ
 φόβῳ ἐκρύβη. Ἀμαρτιῶν μου τὰ πλήθη καὶ
 κριμάτων σου ἀβύσσους, τίς ἐξιχνιάσει
 ψυχοσῶστα Σωτήρ μου; Μή με τὴν σὴν δούλην
 παρίδης, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεος.

Ἀγαθόν τό ἐξομολογ... (Σελίς 37).
 Τρισάγιον. (Σελίς 1).
 Κοντάκιον. (Σελίς 95-96).
 Κύριε, ἐλέησον. (IB').
 Ἀπόλυσις. (Σελίς 37-39).

τῶν Μυροφόρων, κλαίοντας σοῦ φέρνει μύρα πρὶν ἀπό
 τὴν ταφή λέγοντας. Ἀλλοίμονό μου! διότι ζῶ μέσα σέ νύ-
 χτα, μέ καταδιώκει ὁ οἴστρος (μύγα πού καταδιώκει τὰ
 ζῶα), καί μέ σπρώχνει στήν ἀκολασία (ἀνηθικότητα), μέ
 κατέχει σκοτεινός καί ἀσέληνος (χωρίς σελήνη) ἔρως
 τῆς ἀμαρτίας. Δέξου τίς πηγές τῶν δακρῶν μου, ἐσύ πού
 ὑψώνεις μέ τὰ σύννεφα τὸ νερό τῆς θάλασσας· λύγισε
 καί σκύψε πρὸς ἐμένα, πρὸς τοὺς στεναγμούς τῆς μετα-
 νοημένης καρδιᾶς μου, ἐσύ πού λύγισες τοὺς οὐρανοὺς
 μέ τὴν ἀνέκφραστη ἐνανθρώπησή σου· θά γεμίσω μέ φι-
 λιά τὰ ἀμόλυντα πόδια σου, καί θά τὰ σκουπίσω πάλι μέ
 τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς μου, τῶν ὁποίων ποδιῶν τόν κρό-
 το ἡ Εὐὰ ἀκούοντας μέ τὰ αὐτιά της ἐκεῖνο τό δειλινό
 στόν Παράδεισο, ἀπό τό φόβο της κρύφθηκε. Τὰ πλήθη
 τῶν ἀμαρτιῶν μου καί τίς ἀβύσσους τῶν (σπαχνικῶν γιά
 μένα) ἀπόφάσεών σου ποιός θά μπορέσει νά
 ἐξερευνήσει, ψυχοσῶστα Σωτήρα μου; Μή παραβλέψεις
 ἐμένα τὴ δούλη σου, Ἐσύ πού ἔχεις ἀμέτρητο τό ἔλεος.

Ἀγαθόν τό ἐξομολογεῖσθαι... (Σελίδα 37).
 Τρισάγιο. (Σελίδα 1).
 Κοντάκιον. (Σελίς 95-96).
 Κύριε, ἐλέησον. (IB').
 Ἀπόλυση. (Σελίδα 37-39).

